

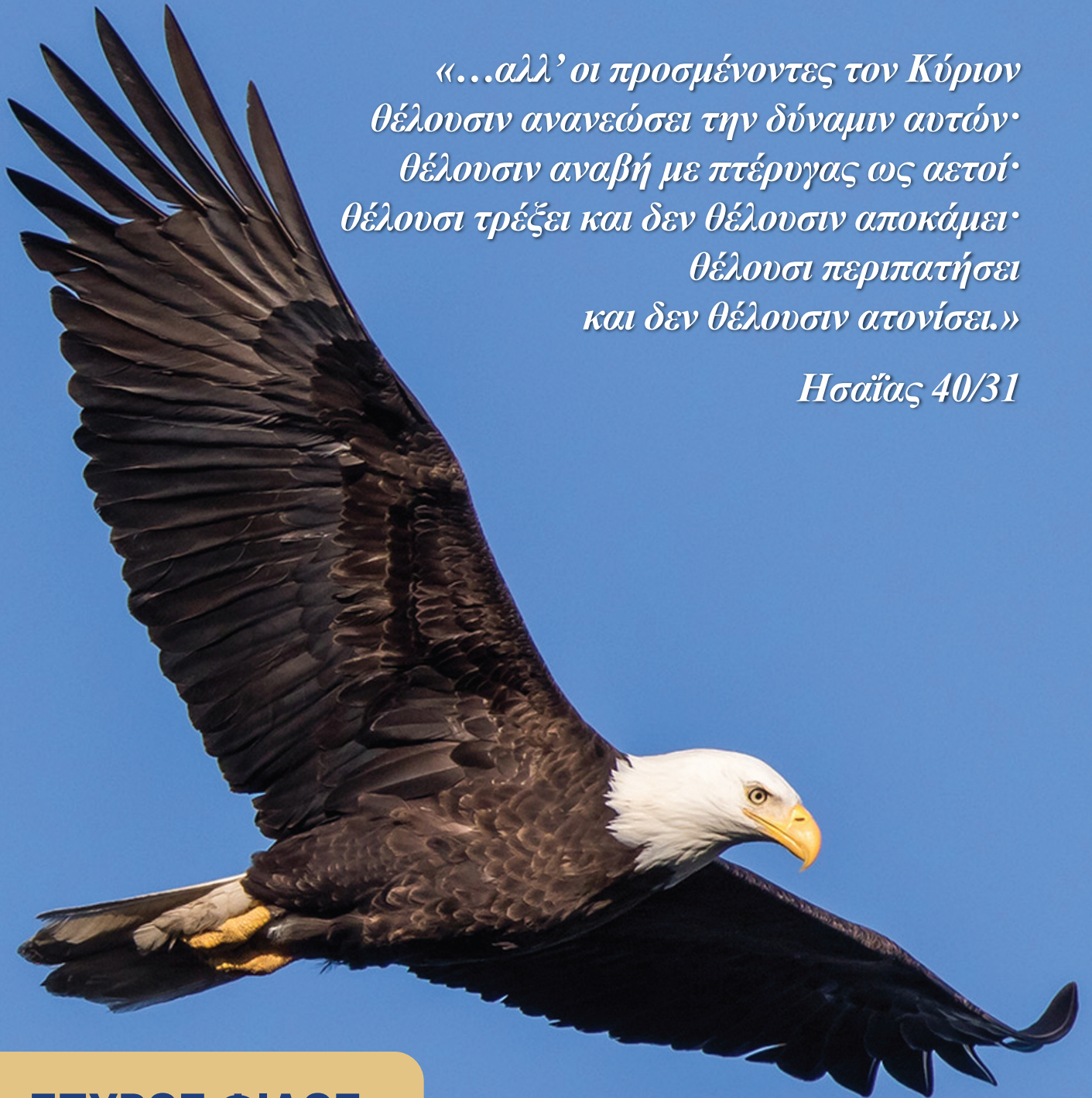
Εδρεύοντο

ΤΕΥΧΟΣ 74

ΒΗΜΑ

*«...αλλ' οι προσμένοντες τον Κύριον
θέλουσιν ανανεώσει την δύναμιν αυτών·
θέλουσιν αναβή με πτέρυγας ως αετοί·
θέλουσι τρέξει και δεν θέλουσιν αποκάμει·
θέλουσι περιπατήσει
και δεν θέλουσιν ατονίσει.»*

Ησαΐας 40/31

ΣΠΥΡΟΣ ΦΙΛΟΣ

(1927-2019)

*Ένας ακούρατος υπηρέτης
του Θεού και σκαπανέας
της Αγίας Γραφής*

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2020

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Α' ΤΡΙΜΗΝΟ:
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ 18° • ΦΥΛΛΟ 74°

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Τέρπος Πετροβατζής

Μάνος Δαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098

giannisgrizos@yahoo.com

Παπαδιαμαντοπούλου 168

T.K. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικράς Ασίας 76, Γουδή

Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280

E-mail: info@volcanograph.gr

www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»

κυκλοφορεί στις αρχές

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον

το ζητήσει με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:

Στυλ. Ρούσσος - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες

εισφορές των αναγνώστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός

για αυτοπροαίρετες εισφορές

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR 8801715970006597104860123

BIC PIRBGRAA

(απαραίτητη σημείωση:

«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χρόνος, τι τελικά είναι; Αντρέας Νικολόπουλος.....	2-4
Η περί Χριστού ομολογία του αγαπητού Τζίμη Δημ. (Τζίμης) Μαμφρέδας.....	5
Μαθητεία μέσα στο χρόνο Αντώνης Κρασιώτης.....	6-7
Εποχή εμπορεύσιμης φτήνιας (ποίημα) Ο Λυχνιοφόρος.....	8
Ανακοίνωση για την αναχώρηση του Σπύρου Φίλου της Εκτελεστικής Διακονίας.....	8
Σπύρος Φίλος (1927-2019): ένας ακούραστος σκαπανέας της Αγίας Γραφής Ιωάννης Γρίζος.....	9
Επικήδειος της εξόδιας τελετής του Σπύρου Φίλου Χρήστος Παπατσώρης.....	10
Χωρίς τον Σπύρο Φίλο Αντώνης Περιιάλης.....	11
Στο Κατώφλι (ποίημα) Horatius Bonar.....	12
Σπύρος Φίλος Παντελής Ρήγας.....	12
Εις Μνήμην Παναγιώτης Βαϊκούσης.....	13
Ενημέρωση της Εκτελεστικής Διακονίας Αντώνης Περιιάλης.....	13
Η φτελιά του Ιωνά Κινγκ έμεινε ζωντανή Ιωάννης Γρίζος.....	14-16
Παύλος Ζαχαράτος: ένας εργάτης του Κυρίου που αναχώρησε Παιδικές Κατασκηνώσεις Σουνίου.....	17
Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκαν, τον δρόμο ετελείωσαν, την πίστη διέτηρησαν.....	16-17
Η τέλεια καρδιά Αλέξανδρος Πεπονάκης.....	18-19
Λήμματα από το Αρχαίο Λεξικό της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης Παναγιώτης Πεπονάκης.....	20

Αγαπητοί φίλοι,

Με χαρά σας χαιρετάμε. Είναι γεγονός ότι μέσα στην καθημερινότητά μας πολλές εκφράσεις και ευχές είναι ακραία τυποποιημένες και κλισιέ.

Τι να πρωτοθυμηθούμε; Εκείνο το «Happy Birthday to you - Ευτυχισμένα Γενέθλια σε σένα», ή το γνωστό των ημερών, «Merry Christmas and a Happy New Year - Χαρούμενα Χριστούγεννα και Ευτυχισμένος ο Καινούργιος Χρόνος», στα παράθυρα και στις πόρτες των σπιτιών;

Μονότονα επαναλαμβανόμενες ευχές, που τις σκορπίζει σαν άχυρο ο άνεμος της τυποποίησης. Πουκαμίσια ευρύχωρη των γιορτών, αλλά άδεια καθώς οι ημέρες καταπίουν ανελέητα «το νέον έτος». Εμείς τις αποφεύγουμε, και τις αφήνουμε στην άκρη. Σας ευχόμαστε όμως να είστε καλά και ο Θεός να σας χαρίζει υψηλό φρόνημα και ενέργεια, για να ανταποκριθείτε στις δυσκολίες του καινούργιου χρόνου, που έχει ανοίξει ήδη τα φτερά του.

Ακόμα όμως βάζουμε δίπλα την πολύτιμη ευχή, ο Θεός να σας εφοδιάζει με το βαθύ διεισδυτικό βλέμμα της διάκρισης των αιώνιων πραγμάτων. Αν αυτό γίνει ανάγκη και βίωμα, μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι στους σημερινούς στενάχωρους καιρούς της αμχανίας, της δυστυχίας, των αδιεξόδων μικρών και μεγάλων εθνών, των προβλημάτων που συμπέζουν όλους μας, ο Ιησούς βρίσκεται πάντοτε εκεί, «*Εάν τις ακούση της φωνής μου, και ανοίξη την θύραν, θέλω εισέλθει προς αυτόν, και θέλω δειπνήσει μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού*» (Αποκ. 3/20).

Ας είναι λοιπόν το 2020 ευλογημένη χρονιά για όλους, καθώς και για τη συνέχεια της ζωής σας.

Σεβασμού και τιμής ένεκεν

Αγαπητοί, στις 25 Οκτωβρίου 2019 αρπάχτηκε στην ουράνια πατρίδα ο αδελφός Σπύρος Φίλος. Ακούραστος εργάτης του Ευαγγελίου και χαλκέντερος σκαπανέας της Αγίας Γραφής.

Όλη η δόξα ανήκει στον Θεόν, γιατί στο πρόσωπο του αδελφού είδε και χρησιμοποίησε ένα εκλεκτό και ταπεινό σκεύος εκλογής για τη μαρτυρία και τη φήμη του αγαπητού Του Υιού.

Το Ελ. ΒΗΜΑ, που υπήρξε γέννημα έμπνευσης, απόφασης και υλοποίησης του οραματισμού του αγαπητού αδελφού «κυρίου Σπύρου», απευθύνει ευχές παρηγοριάς και ενθάρρυνσης στην οικογένειά του, στους συγγενείς και τους φίλους του.

**Με εκτίμηση,
Ιωάννης Γρίζος**

Να 'μαστε και πάλι. Ευχές, υποσχέσεις, αποφάσεις και πάει λέγοντας. Για τους πιο πολλούς το ίδιο σκηνικό, τα ίδια, σαν να μην πέρασαν 365 ημέρες... σαν να μη βάρυνε η πλάτη. Για άλλους νέα προσπάθεια να ξεχάσουν, να σβήσουν... άλλοι πάλι έφυγαν... λίγοι πήραν μαζί τους μια γλυκιά ελπίδα, οι πιο πολλοί τον φόβο του «είναι αποφασισμένον εις τους ανθρώπους άπαξ να αποθάνωσι, μετά δε τούτο είναι κρίσις» (Εβρ. 9/27).

Μερικοί πάλι ξεκινούν, ξαναξεκινούν, ανέμελα, με φουσκωμένα πανιά από την... «θετική αύρα» με θεριεμένες πεισματικά ελπίδες μια και... «ό,τι δεν θέλει δεν κάνει ο άνθρωπος», πάντα όμως με το «υγεία πάνω απ' όλα»!

Τι να σκεφτεί και τι να σχολιάσει κάποιος ακούγοντας και βλέποντας όλα αυτά, κάποιος που στέκεται κυνικά, θα έλεγα, μπροστά στην αδιάψευστη πραγματικότητα, που αγκαλιάζει και τον ίδιο, ότι ο χρόνος δεν του ανήκει, σήμερα είναι, αλλά αύριο;

Η ζωή μου δόθηκε, μπαίνω και βγαίνω απ' το τραίνο της αλληλουχίας των ημερών και των γεγονότων, αλλά την πόρτα την ανοιγοκλείνει άλλος.

Αλήθεια, τι είναι ο χρόνος; Είναι το μικρό μας καθημερινό σύμπαν που το συγκροτούν οι ώρες, οι εβδομάδες, τα χρόνια; Είναι αυτό που διαιώνίζεται με τη μορφή μιας ατέρμονης σειράς αριθμών και γεγονότων που αλληλοδιαδέχονται, άλλοτε εκνευριστικά αργά και άλλοτε τόσο βιαστικά σαν μικρές αναλαμπές ζωής που έρχονται και φεύγουν;

Και τι δεν θα έγραφε ο καθένας μια και στον δικό του μικρόκοσμο νοιώθει βασιλιάς, σοφός οικονόμος σε κάτι, που, ενώ του έχει παραχωρηθεί, ο ίδιος το καταδυναστεύει και το σπαταλά τις περισσότερες φορές. Και ο καιρός της επανόρθωσης φεύγει και χάνεται!!!!

ΧΡΟΝΟΣ,

Αν κατανοήσω τον χρόνο, το σφικταγκάλιασμά του, την ευθύνη μου, την αφόρητη πολλές φορές πίεσή του, θα μπορέσω να δω ξεκάθαρα τι είναι η ζωή και γιατί πρέπει να τη διαχειριστώ σωστά, όσο έχω τη δυνατότητα να το κάνω.

Σαν άνθρωπος που πιστεύει στον Αιώνιο Θεό και ζει στην απολυτρωτική χάρη, που ο Δημιουργός του σύμπαντος και του χρόνου έκανε και προσέφερε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, δεν μπορώ παρά να στραφώ στις δικές Του αλήθειες για να πάρω απαντήσεις και να αναπαυθώ σε Εκείνον που είναι «ο Ην, ο Ων και ο Ερχόμενος». Στα χέρια του οποίου ο χρόνος, έργο των χειρών Του, χρησιμεύει σαν πλαίσιο μιας ιστορίας που με αφορά προσωπικά, όπως και τον κάθε έναν άλλωστε. «*Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην*» (Γεν. 1/1). «*Λέγει ο μαρτυρών ταύτα: Ναι, έρχομαι ταχέως*» (Αποκ. 22/20). Η Βίβλος ανοίγει και τελειώνει με δύο χρονικές απεικονίσεις, έτσι ώστε ο Αιώνιος Θεός γίνεται αντιληπτός με τις επεμβάσεις Του στη γη, στον χρόνο, στον συγκεκριμένο χρόνο, με αρχή, διάρκεια και ολοκλήρωση, και επ' ουδενί γενικά, αφηρημένα και χωρίς νόημα.

Είναι η δημιουργική πράξη του Θεού που σηματοδοτεί την αρχή του δικού μας χρόνου. Εισέρχεται ο Δημιουργός στον δικό μας χρόνο, ξετυλίγοντας τις διάφορες φάσεις της δημιουργίας, της ανθρώπινης πορείας, στις οποίες επεμβαίνει με κρίσεις (κατακλυσμός, Βαβέλ) με τέτοιο τρόπο, έτσι ώστε ο χρόνος γίνεται αντιληπτός, όχι σαν μια απλή αλληλουχία στιγμών σε παράταξη, αλλά σαν μέτρο επίγειας διάρκειας, κέντρο της οποίας είναι η ανθρώπινη ιστορία και η πορεία των γενεών. Πορεία σε έναν κόσμο

κάτω από την επίδραση δύο αντίθετων κατευθύνσεων και ροπών. Από τη μια της προοδευτικής ανάπτυξης του κακού, της πνευματικής απαξίας και παρακμής, που αναπόφευκτα προκαλεί την κρίση του Θεού, και από την άλλη μιας σοφής προετοιμασίας, τέλειας εκτέλεσης και συνεχούς πρόσκλησης δια του Ευαγγελίου προς σωτηρία και ευλογία από Αυτόν, που κρίνει χωρίς προσωποληψία, με απόλυτη ευθυκρισία και δικαιοσύνη.

Αντιλαμβάνομαι ότι ο «χρόνος» εμφανίζεται ταυτόχρονα στις δύο του μορφές. Σαν «κοσμικός», όπου οι κύκλοι της φύσης ρυθμίζουν, φωτίζουν και καταγράφουν το πέρασμά του σαν μια αλληλουχία στιγμών (Γεν. 1/4), και από την άλλη σαν «ιστορικός», που περιγράφει και αποτυπώνει ιστορικά γεγονότα, «σημαδιακές» ημέρες και εποχές, διάφορες «οικονομίες», πέρασμα σπουδαίων ανθρώπων, κρατών...που έγιναν φωτεινά μνημεία των επεμβάσεων του Δημιουργού στον δικό μας «μετρήσιμο» χρόνο. Και αν ο «κοσμικός» χρόνος (ημέρα - νύχτα - εποχές) μας δείχνει την τάξη που ο Δημιουργός έβαλε στο σύμπαν, ο «ιστορικός», χωρίς να υπακούει στους επαναλαμβανόμενους κύκλους του «κοσμικού», μας δείχνει το ξεκάθαρο ενδιαφέρον που ο Θεός έχει για το πλάσμα Του, μας φωτίζει, το αγαθό Του χέρι οδηγεί και γράφει την ιστορία μέσα στον χρόνο που τρέχει για άτομα και λαούς.

Μου δείχνει το πώς ο Θεός, παίρνοντας ανθρώπους, επώνυμους και ανώνυμους, γενεές και βασιλείες με προφητικό λόγο, με άμεσες επεμβάσεις στον δικό μας χώρο και χρόνο, με οδηγεί να στραφώ σε Εκείνον που, σαν Λυ-

ΤΙ ΤΕΛΙΚΑ ΕΙΝΑΙ;

τρωτής, με κάλεσε να ζήσω πλέον στον δικό Του χώρο και να μετρώ τον χρόνο με το δικό Του ρολόι.

Μου αποκαλύπτει ο «ιστορικός» χρόνος πως «χρονικά» η τωρινή περίοδος θα κλείσει με κρίση, αλλά ταυτόχρονα μου άνοιξε διάπλατα την πόρτα μιας νέας εποχής όπου η Ειρήνη και η Δικαιοσύνη θα είναι όχι πλέον το ποθούμενο, αλλά το «ναι» και «αμήν». Με αυτό τον τρόπο, βάζοντάς με να συλλογισθώ τον χρόνο που τρέχει ασταμάτητα με ό,τι κουβαλάει μέσα του σαν μνήμες, αποκαλύψεις - μου λέει πως υπάρχει ο παρών και μέλλοντας αιώνας και με καλεί να μη σταθώ στην παραδοχή της κυκλικής φύσης του χρόνου με μια «μοιρολατρική» θεώρηση, που πολλές φορές η γήινη εμπειρία επιβεβαιώνει. Να μη «σαγηνευθώ» από την γλαφυρή προσέγγιση του Εκκλησιαστή στη μελέτη του για τη ζωή, που πέρασε από μπροστά του. Εκκλ. 1/9: *«Ο,τι έγινε, τούτο πάσιν θέλει γείνει· και ό,τι συνέβη, τούτο πάσιν θέλει συμβή· και δεν είναι ουδέν νέον υπό τον ήλιον»*, και Εκκλ.3/1: *«Χρόνος είναι εις πάντα, και καιρός παντί πράγματι υπό τον ουρανόν»*. Προσέγγιση που στο βάθος της έχει μια μελαγχολική χροιά και απαισιοδοξία, οδηγώντας στο *«ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης»*.

Μη σταθώ στα *«υπό τον ήλιον»*. Ας ζητήσω την καταγραφή αυτών που είναι στο φως του ήλιου, αυτών που γίνονται στη βασιλεία Εκείνου που είναι το φως του κόσμου, λαμπρότερο αυτού του δικού μας ήλιου. (Πραξ. 26/13: *«εν τώ μέσω της ημέρας είδον καθ' οδόν, βασιλεύ, φως ουρανόθεν υπερβαίνον την φλαμπρότητα του ηλίου...»*).

Μόνο με αυτό τον φωτισμό, ελεύθερα και με καθαρή σκέψη

μπορώ να βάζω τις δικές μου συντεταγμένες και χρονικό στίγμα στον «χρόνο», που, αν και με αγκαλιάζει, μετράει αντίστροφα. Ελεύθερα συνειδητά και όχι σαν ένα άβουλο πλάσμα που υποτάσσεται στη μοίρα του. Σαν ελεύθερη, λογική προσωπικότητα που διακρίνει πλέον το αιώνιο από το εφήμερο, την αγαθή μερίδα από τα σκύβαλα, με πλήρη απελευθέρωση από την φθοροποιό εξουσία του χρόνου. Απελευθέρωση που κάποιος Άλλος, ο οποίος «αιχμαλωτίσθηκε» στον δικό μου χρόνο, εξασφάλισε για μένα μια συγκεκριμένη ημέρα, καταγεγραμμένη πλέον στους ουρανούς.

Ναι, η σχέση μου με τον χρόνο, η διάρκεια της επίγειας διαδρομής μου με αυτό το σώμα που σιγά-σιγά φθείρεται και βαραίνει, αποκτά νόημα μόνο αν σ' αυτή τη σχέση συμμετέχει και τελικά παίρνει το «κουμάντο» ο Ιησούς Χριστός. Αν στο τιμόνι της ζωής γίνει Αυτός οδηγός, διαχειριστής αυτού του συνόλου των ημερών, που «χαρίζει», όχι για να σπαταληθούν μάταια, αλλά να βιωθούν έντιμα και με ουσιαστική αναγνώριση. Δηλαδή ζω κατά παραχώρηση δική Του και χάρη Εκείνου, γεγονός που με «αναγκάζει» να μάθω το γιατί και τον σκοπό της επίγειας ύπαρξής μου, αλλά και τις αιώνιες συνέπειες των επιλογών μου, πριν οριστικά κλείσει η πόρτα.

Ο Ιησούς Χριστός μπήκε στον δικό μας μετρήσιμο χρόνο, βίωσε την αλληλουχία ημερών, μηνών, χρόνων. Καταγράφηκαν και αποτυπώθηκαν τα βιώματα και τα λόγια Του σε συγκεκριμένες χρονικές στιγμές, όπως για κάθε άνθρωπο. Αλλά αυτό που έζησε, όπως το βίωσε, έχει κάτι μοναδικό, διότι το «άπαξ» των δικών Του ενεργειών

επηρεάζει τη «μοίρα», όχι μόνον τη δική μου, αλλά και όλου του σύμπαντος.

Άπαξ έπαθε, άπαξ ανελήφθη... θα ξαναέλθει...θα κρίνει και είναι Αυτός που θα «σφραγίσει» χρόνους και καιρούς.

Στα περίπου 33 χρόνια της γήινης παρουσίας Του, που στο ημερολόγιο έχουν καταγραφεί ως γεγονότα συγκεκριμένης χρονικής περιόδου (επί Τυρήνιου, επί Ποντίου Πιλάτου, επί Καίσαρος Αυγούστου), με σαφήνεια και «τοπογραφική» αυστηρότητα, ξετυλίγονται και υλοποιούνται σχέδια, αποκαλύπτονται μυστήρια, ανατρέπονται δοξασίες, φωτίζονται αλήθειες με αιώνιες συνέπειες και όφελος, που ξεπερνούν τη ρηχή και κυνική αντίληψη περί του χρόνου, που όλα τα δαμάζει και τα καταβροχθίζει χωρίς έλεος.

Στη θεώρηση της δικής Του γήινης παρουσίας, έστω κι αν έχουν περάσει τόσοι αιώνες, ο νους κατανοεί και η καρδιά δέχεται με ευγνωμοσύνη αυτό το οποίο πραγματοποιήθηκε τότε, **«ότε όμως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου»** (Γαλ.4/4), σαν απάντηση στην ευχή του προφήτη *«Είθε να έσχιζες τους ουραμούς, να κατέβαινες...»*, (Ησ. 64/1).

Πόσα ακόμα κρυφά που βγήκαν στο φως, ευχές και ψηλαφητές προσεγγίσεις, που πήραν νόημα και απέκτησαν αξία, με οδηγούν να αντιληφθώ πως ο χρόνος που πραγματικά μετρά σαν αξίες και συνέπειες, αυτές που όντως είναι ζωή, είναι αυτός που ξεδιπλώνει μπροστά μου Εκείνος, που είναι και ο απόλυτος κυρίαρχός του.

Δεν είναι το 2019 που φεύγει, ούτε το 2020 που έρχεται, αλλά

ΧΡΟΝΟΣ, ΤΙ ΤΕΛΙΚΑ ΕΙΝΑΙ;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 3

αυτός, αυτή η ημέρα που στέκει ορόσημο και διαχωριστική γραμμή στο **πριν** και στο **μετά**. «*Τώρα δε χωρίς νόμον η δικαιοσύνη του Θεού εμφανερώθη... δικαιοσύνη δε του Θεού δια πίστεως Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τους πιστεύοντας...*» (Ρωμ. 3/21,22).

Αυτό το **νυνί δε** ανά τους αιώνες, για πλήθος κόσμου στέκει ορόσημο και απαρχή μιας νέας μέτρησης και υπολογισμού του χρόνου. Ενός χρόνου που συνεχίζει, βέβαια, να βαραίνει τις πλάτες με το πέρασμά του, αλλά ξεκουράζει και ελαφρώνει τη ψυχή με την προσδοκία του «ερχόμενου αιώνα».

Ναι, όποτε και αν γίνει αντιληπτή και αγκαλιασθεί με πίστη η προσφορά του Χριστού, που καταγράφεται στο «ρολόι του ουρανού», θα με απαλλάξει από τη βασανιστική κληρονομιά και το παρελθόν που με κυνηγούν, και θα με βάλει σε έναν δρόμο με φως, άπλετο φως. Φως που θα μου δείξει, πως ο επίγειος πλέον καιρός μου έχει μετατραπεί σε ένα ειρηνικό «περιμένω», στην αίθουσα αναμονής μου προς την αιωνιότητα.

Η «αναγέννηση» τοποθετεί τη ζωή μας πλέον στην **προ και μετά Χριστόν εποχή**, όχι με την ημερολογιακή έννοια, αλλά με την προσωπική απολυτρωτική συνάντηση και συναναστροφή μαζί Του. Σαν μέλος του σώματός Του, της εκκλησίας Του, ζω και βιώνω τη χρονική περίοδο ανάμεσα στην ανάληψή Του και στην επιστροφή Του σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Ζω όχι σε καιρούς αγνοίας αλλά χάριτος και αποκεκαλυμμένης αλήθειας. Σε καιρούς αποστολής, απόλαυσης των δώρων Του, σε περίοδο αρραβώνων, γεγονός που καθιστά τις ημέρες μου υπερπολύτιμες. Ζω και κινούμαι στους

«έσχατους καιρούς», σε χρόνο προνομιούχο, γιατί η πόρτα της χάριτος και της σωτηρίας είναι ανοιχτή, η πρόσβαση στα Άγια των Αγίων είναι ελεύθερη, όταν προσεγγίσω με ειλικρινή μετάνοια και πίστη, η μεσιτεία του Ιησού Χριστού είναι και μένει ενεργή και άμεση.

Ζω στον παρόντα ευλογημένο αλλά και τόσο ταραγμένο αιώνα, που και αυτός όμως θα παρέλθει, αφού η κάθε χρονιά καταβροχθίζει την προηγούμενή της και που όμως δεν με κάνει να λιποψυχώ από τα επερχόμενα δεινά. Κοιτώντας ψηλά, ο Λόγος Του ποτίζει και θερμίζει την ελπίδα της απολύτρωσης, της ολοκληρωτικής σωτηρίας, της υιοθεσίας, όπως μου το επιβεβαιώνει και γραπτά στο Ρωμ. 8/23: «*και ουχί μόνον αυτή, αηλιά και αυτοί οίτινες έχομεν την απαρχήν του Πνεύματος, και ημεείς αυτοί στενάζομεν εν εαυτοίς περιμένοντες την υιοθεσίαν, την απολήτρωσιν του σώματος ημών*».

Πόσο βαραίνει την ψυχή η απάθεια, η περιφρόνηση και η άρνηση από γνωστούς, φίλους και συγγενείς ενός τόσο μεγάλου δώρου, δηλαδή, να περπατάς και να μετράς τις μέρες σου μέσα στο φως!

Ο χρόνος της εκκλησίας θα κλείσει. Θα είναι το 2020; Τα επόμενα χρόνια; Δεν γνωρίζω. Ξέρω όμως ότι: ...«*Εις εσάς όμως τους φοβούμενους το όνομά μου θέλει ανατείλει ο ήλιος της δικαιοσύνης με ίσιν εν ταις πτέρυξιν αυτού· και θέλτε εξέλθει, και σκιρτήσει ως μοσχάρια της φάτνης*» (Ματ. 4/2).

Έρχεται η ημέρα που, στον δικό μας χειροπιαστό μετρήσιμο χρόνο, τα προφητευθέντα εσχατολογικά γεγονότα θα πραγματοποιηθούν εις το ακέραιο, και είναι πραγματικά κρίμα που, ενώ γνωρίζω την αλήθεια, να αφήνω για «αύριο» αυτό που θα έπρεπε να είχα αρχίσει από χτες (Β΄ Περτ. 3/1-14).

Δεν είμαι μόνος, ούτε βαδίζω χωρίς πυξίδα. Δεν είμαι χαμένος και ασήμαντος μέσα στον χρόνο που ασταμάτητα και χωρίς έλεος καταβροχθίζει ψυχές, έθνη και λαούς, στοιβάζοντάς τους στις σκοτεινές φυλακές, σε αναμονή της επερχόμενης κρίσης. Οι μέρες μου είναι πολύτιμες!... Συχνά το ξεχνώ. Όμως: Δίδαξέ με να τις μετράω (Ψαλμ. 90/12). Μάθε με να κατεργάζομαι με φόβο και τρόμο τη σωτηρία που μου χάρισες (Φιλ. 2/12). Ναι, βάλε μου άγιο φόβο για να καρποφορήσει αυτό που μου εμπιστεύτηκες, και να αποδώσω καλό λογαριασμό για όλες τις ημέρες που περπάτησα σ' αυτή τη ζωή.

Θα «στερέψει» ποτέ ο χρόνος; Όχι. Θα κλείσει όμως μια περίοδος, θα καταστραφεί ο παρόντος αιώνας με όσα έχει στην αγκαλιά του, θα σφραγισθεί ο χρόνος της Εκκλησίας, η περίοδος της χάριτος θα τελειώσει για να ακολουθήσει μια «ολοκληρωτική μεταμόρφωση» με τους «καινούς ουρανούς και γην», όπου πλέον δεν θα υπάρχουν ήλιος, αστέρια, σελήνη για να μετρούν βασανιστικά τον χρόνο που τρέχει, θυμίζοντας χαμένες ευκαιρίες.

Εκείνο που για τον καθένα μετρά, δεν είναι αν το 2020, που διαδέχεται το 2019, θα είναι διαφορετικό ή - το εύχομαι - καλύτερο, αν θα είναι το τελευταίο. Μετρά η ευλογημένη ώρα, στιγμή και χρόνος - καταγεγραμμένα στο Ληξιαρχείο του ουρανού - που η καρδιά αγάλιασε με ευγνωμοσύνη και έκανε δικό της το έργο, που ο Ιησούς Χριστός πραγματοποίησε πριν 2019 χρόνια περίπου. Στιγμή που ο ουρανός σφράγισε ένα καινούργιο διαβατήριο προς την αιωνιότητα μέσα στο φως.

**Ευχή μου για όλους.
Αντρέας Νικολόπουλος**

Η περί Χριστού ομολογία του αγαπητού Τζίμη

«Άξιος ευλογίας είναι ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος σύμφωνα με το ποθού του έλθεος μας αναγέννησε σε μια ζωντανή ελπίδα, διαμέσου της ανάστασης του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς»
(Α΄ Πέτρου 1/3)

«...Η γκρίνια και οι προστριβές με τη γυναίκα μου κάθε μέρα πλήθαιναν και δημιουργήθηκε μια οικογενειακή κατάσταση αφόρητη. Η ζωή μου από την αμαρτία είχε γίνει απελπιστική. Τότε ακριβώς έκανε την επίσκεψή Του ο Θεός.

Στη γειτονιά μας ήλθε και εγκαταστάθηκε κάποιος δούλος του Θεού και μαζί του πιάσαμε παρέα οικογενειακή.

Μια μέρα μου λέει:

«Αγαπτιέ μου, ένα πράγμα σου ρείπει. Σου ρείπει ο Χριστός. Έχεις ανάγκη από τη σωτηρία Του».

Σε λίγες μέρες με πήρε με το αυτοκίνητό του σε μια συνάθροιση Ελλήνων στην ξένη χώρα (Αυστραλία) που ζούσαμε. Λίγοι άνθρωποι. Κάποιος μίλησε πολύ απλά. Μα τα λόγια του μπήκαν στην καρδιά μου.

Πίστεψα στον Χριστό και στο Ευαγγέλιό Του. Η ζωή μου αμέσως άλλαξε. Όλοι το έβλεπαν. Σταμάτησαν τα κέντρα και οι καρτοπαίξεις. Αφοσιώθηκα στη δουλειά μου.

Πριν πιστέψω, χτυπούσα κάρτα στο εργοστάσιο και μετά πήγαινα στο ψάρεμα. Μα τώρα... Στη γυναίκα μου κακοφάνηκε στην αρχή, μα γρήγορα και αυτή έγινε δούλη του

Θεού. Σήμερα έχουμε μια ευτυχομένη οικογένεια με τρία παιδιά και με πλούτη την αφθονία της χάριτος του Θεού. Και σου λένε ύστερα πως *«δεν γίνονται θαύματα...»*.

Είναι ένα θαύμα που κάνει ο Θεός στη ζωή του κάθε ανθρώπου, που θα ταπεινωθεί μπροστά στην αγάπη Του, θα αναγνωρίσει την αμαρτία του και θα Τον ευχαριστήσει με όλη του την καρδιά για τον Υιό Του, που Τον έστειλε να πληρώσει με το αίμα Του για αυτήν.

Ο Θεός περιμένει τον κάθε έναν από μας προσωπικά. Δεν είναι προσωπολήπτης. Το θαύμα αυτό, της αναγέννησης, θα το κάνει σε κάθε καρδιά που θα μετανοήσει μπροστά Του.

Ας προσέξουμε μήπως ο εχθρός μας σπρώξει στην αναβολή. Τώρα, σήμερα, είναι καιρός σωτηρίας!

«Κύριέ μου, δεν αξίζω τέτοια αγάπη, τέτοια τρυφερή μεταχείριση. Εσύ είσαι Θεός άγιος, εγώ πηλασμένος αμαρτωλός, όμως μ' αγαπάς, με παρακληθεις και πάντα θέλεις το καλό μου, το αιώνιο καλό μου, το συμφέρον μου το πραγματικό! Έχεις κάνει τη ζωή μου έναν Παράδεισο δικό Σου!»

Δημήτριος (Τζίμης) Μαμφρέδας

Μαθητεία μέσα

Είναι πραγματικότητα, όμως υπεραισθητή. Μας κατακλύζει μέσα μας και γύρω μας. Έχουμε γεννηθεί και ζούμε μέσα σε αυτήν. Παρόλα αυτά δεν νιώθουμε παρά μόνο τις συνέπειές της, οι οποίες κάποτε είναι ωφέλιμες, συνήθως όμως, φθοροποιές. Είναι ο χρόνος μέσα στον οποίο κολυμπάει όλη η δημιουργία.

Σύμφωνα με τον Νεύτωνα ο απόλυτος, αληθής και μαθηματικός χρόνος αφ' εαυτού και από τη φύση του, ρέει σταθερά χωρίς να σχετίζεται με τίποτα το εξωτερικό.

Ο Νεύτωνας όπως και ο Αριστοτέλης, αλλά και ως τις αρχές του 20ου αιώνα οι άνθρωποι πίστευαν σε έναν απόλυτο χρόνο. Πίστευαν δηλαδή ότι σε κάθε ένα γεγονός αντιστοιχούσε με μονοσήμαντο τρόπο ένας αριθμός - ο χρόνος του γεγονότος - και σε κάθε δύο γεγονότα ένας άλλος αριθμός - το χρονικό διάστημα μεταξύ τους.

Όλοι οι παρατηρητές θα συμφωνούσαν για τους χρόνους των γεγονότων και τα χρονικά διαστήματα μεταξύ τους, αν τα ρολόγια τους ήταν σωστά ρυθμισμένα και συγχρονισμένα. Ο χρόνος ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό και ανεξάρτητο από τον χώρο. Ακόμη και σήμερα αυτή είναι η άποψη της κοινής λογικής των περισσότερων. Οι φαινomenικά εύλογες απόψεις της κοινής λογικής λειτουργούσαν και λειτουργούν ακόμη πολύ καλά όταν έχουμε να κάνουμε με αντικείμενα όπως τα μήλα που πέφτουν στη Γη ή τους πλανήτες που κινούνται στο ηλιακό σύστημα. Είναι όμως εντελώς άχρηστες και λανθασμένες, όταν τα αντικείμενα που αντιμετωπίζουμε κινούνται με ταχύτητες που πλησιάζουν την ταχύτητα του φωτός.

Όταν όμως αποκαλύφθηκε ότι το φως φαίνεται να έχει την ίδια πάντα ταχύτητα για κάθε παρατηρητή, ανεξάρτητα από το πώς αυτός κινείται, οδηγηθήκαμε στη θεωρία της σχετικότητας και στην εγκατάλειψη της ιδέας του μονοσήμαντα ορισμένου χρόνου. Ο κάθε παρατηρητής έχει τώρα το δικό του μέτρο του χρόνου, όπως τον καταγράφει το δικό του ρολόι. Οι διάφοροι παρατηρητές δεν θα συμφωνούν για τους χρόνους των γεγονότων και τα χρονικά διαστήματα μεταξύ τους. Έτσι ο χρόνος έγινε μια περισσότερο υποκειμενική έννοια, σχετική με τον παρατηρητή που τον μετράει. Ο χρόνος για έναν παρατηρητή που βρίσκεται πάνω σε ένα άστρο διαφέρει από τον χρόνο για κάποιον που βρίσκεται μακριά από αυτό αφού η βαρυτική έλξη του άστρου κάνει τα γεγονότα που συμβαίνουν στην περιοχή του πρώτου να φαίνονται ότι καθυστερούν σε σχέση με τα γεγονότα που συμβαίνουν στην περιοχή του δεύτερου.

Σύμφωνα λοιπόν με τη θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν πρέπει να αποδεχθούμε ότι ο χρόνος δεν είναι εντελώς διαχωρισμένος και ανεξάρτητος από τον χώρο, αλλά ενωμένος με αυτόν σε μια ουσία που ονομάζεται χωροχρόνος.

Οι Φυσικοί στα τέλη του 20^{ου} αιώνα στην προσπάθειά τους να ενοποιήσουν τη βαρύτητα με την κβαντική μηχανική, αναγκάστηκαν να εισαγάγουν την ιδέα του φανταστικού χρόνου. Η κατεύθυνση στον φανταστικό χρόνο δε, διακρίνεται από τις ανάλογες κατευθύνσεις στον χώρο.

Η αύξηση της εντροπίας, δηλαδή της αταξίας των σωματιδίων με την πάροδο του χρόνου, είναι ένα παράδειγμα αυτού που αποκαλείται βέλος του χρόνου. Το βέλος

του χρόνου διακρίνει την κατεύθυνση προς το μέλλον από την κατεύθυνση προς το παρελθόν. Υπάρχουν τουλάχιστον τρία διαφορετικά βέλη του χρόνου.

Υπάρχει το θερμοδυναμικό, που στρέφεται προς την κατεύθυνση όπου αυξάνεται η αταξία. Μετά υπάρχει το ψυχολογικό, που στρέφεται προς την κατεύθυνση όπου αισθανόμαστε ότι «ο χρόνος περνάει και φεύγει» και θυμόμαστε το παρελθόν, αλλά όχι το μέλλον.

Τέλος υπάρχει το κοσμολογικό, που στρέφεται προς την κατεύθυνση όπου το Σύμπαν διαστελλεται αντί να συστέλλεται.

Στις μέρες μας γίνεται πολύς λόγος για τις μαύρες τρύπες, οι οποίες αποτελούν πολύπλοκα φαινόμενα τα οποία δεν έχουν επαρκώς κατανοηθεί. Πρόκειται για μεγάλα αστέρια τα οποία όταν ξεμείνουν από καύσιμα και καταρρέουν υπό το βάρος του ίδιου τους του εαυτού, συμπυκνώνονται πάρα πολύ και ασκούν απίστευτη βαρυτική έλξη. Είναι τόσο μεγάλη η βαρύτητα ώστε ούτε τα φωτόνια που αποτελούν το φως δεν μπορούν να διαφύγουν. Για τον λόγο αυτό οι μαύρες τρύπες δεν μπορούν να ανιχνευθούν άμεσα αλλά έμμεσα. Οι μαύρες τρύπες κατοικοεδρεύουν στο κέντρο κάθε γαλαξία. Μυστήριο παραμένει το πώς παραμορφώνεται ο χώρος και ο χρόνος γύρω από τις μαύρες τρύπες αλλά και το πώς αποκτούν μεγάλο μέγεθος.

Και ενώ η επιστημονική κοινότητα προσπαθεί να ρίξει λίγο φως στο μυστήριο που λέγεται χρόνος, μέσα στον χρόνο κολυμπάει όλη η δημιουργία, είτε φυσική είτε υπερφυσική, ο υλικός κόσμος, αλλά και ο υπερβατικός. Άγγελοι, δυνάμεις, εξουσίες, αρχές, όπως ο λόγος του Θεού τις αποκαλύπτει. Μόνον ο

ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Δημιουργός είναι έξω και υπεράνω του χρόνου. Αυτός δημιούργησε τον χρόνο. Και μάλιστα βάσει του νόμου της περιφοράς της Γης γύρω από τον Ήλιο έγινε η κατανομή του χρόνου σε έτη και η κάθε μια περιφορά της Γης αποτελεί το έτος για τους κατοίκους του πλανήτη μας. Και όταν κατόπιν δημιούργησε τον άνθρωπο, αυτός είχε να ζήσει μέσα στον χρόνο, αφού τοποθετήθηκε να ζει στον δημιουργηθέντα τόπο.

Για τον Δημιουργό δεν υπάρχει παρελθόν, μα ούτε μέλλον. Είναι ένα συνεχές παρόν. Αυτός είναι το μεγάλο ΕΙΝΑΙ. Οι Άγιες Γραφές θα πούνε, είναι άφθαρτος (Α΄ Τιμ 1/17) που θα πει ότι ο χρόνος δεν έχει καμιά επιρροή επάνω Του. Στην επιστολή του Ιακώβου 1/17 διαβάζουμε ότι: «στον Πατέρα των φώτων δεν υπάρχει αλλοίωσις ή σκιά μεταβολής». Ούτε ο χώρος, ούτε ο χρόνος έχουν αποτυπώσει το πέρασμά τους επάνω στον Θεό-Δημιουργό.

Εμείς ζούμε μέσα στον χρόνο και όλα που υπάρχουν μέσα σε αυτόν συνεργάζονται για την ηθική μας τελειοποίηση, την εξομοίωσή μας με τον Δημιουργό, όχι τόσο για τον εμπλουτισμό της διάνοιάς μας, όσο για την κατά Θεόν κατάρτισή μας, την ενθέωσή μας. Φυσικά με τη συμμετοχή της θέλησής μας. Δεν είναι ο χρόνος που μας διδάσκει, αλλά ο Θεός μέσα στον χρόνο, όταν με την πίστη μας στον Χριστό απολαμβάνουμε τις σωτηριακές Του επιρροές επάνω μας. Με το πνεύμα αυτό ο Μωυσής λέει στην προσευχή του: «δίδαξέ μας να μετράμε έτσι τις ημέρες μας ώστε να προσκολλώμε την καρδιά μας στη σοφία» (Ψαλμ. 90/12). Όχι βέβαια στη φιλοσοφία που είναι ανθρωπινή γνώση και κάνει την ανθρωπινή ύπαρξη να επαίρεται, να

νομίζει ότι κατέχει τα πάντα, ενώ τίποτα δεν κατέχει.

Ο χρόνος και όλα όσα είναι μέσα σε αυτόν χρησιμοποιούνται από τον Θεό για αληθινή θεογνωσία, που θα πει αναγνώριση της μοναδικής και απόλυτης αυθεντίας του Θεού σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής. Αυτό είναι το κατά Θεόν ζην που οδηγεί σε πραγματική επιγνώση του Θεού και του θελήματός Του.

Και όπως είναι φυσικό κάθε αρχή του έτους, άθελά μας ή όχι, σκεπτόμαστε τον χρόνο που πέρασε. Τις ελπίδες μας που πραγματοποιήθηκαν ή όχι, τις θλίψεις και τις στενοχώριες που αντιμετωπίσαμε.

Είναι αλήθεια ότι ταξιδεύουμε μέσα στον χρόνο. Είναι αλήθεια ότι το ταξίδι μας είναι πολυτάραχο. Οποσδήποτε όμως υπάρχει σκοπός στο ταξίδι και τέρμα, αλλά υπάρχει κίνδυνος οι ταραχές στη ζωή να μας κάνουν να μην προσέξουμε και να μην αναζητήσουμε να μάθουμε τον σκοπό του. Και μοιάζουμε τότε με ένα πλοίο που ταξιδεύει και δεν γνωρίζει για που και γιατί ταξιδεύει. Νιώθουμε τον χρόνο να πετάει και μαζί με αυτόν πετάμε κι εμείς. Μπορούμε όμως συνεχώς να αξιοποιούμε τον χρόνο μας γιατί είναι ευκαιρία για δημιουργία.

Είναι σίγουρο ότι κάποτε ο χρόνος θα λήξει για εμάς και γνωρίζουμε ότι ο θάνατος είναι το πιο βέβαιο γεγονός στη ζωή. Έτσι αισθανόμαστε όλοι ότι είμαστε περαστικοί από τούτη τη ζωή και ότι υπάρχει και άλλη ζωή. Αυτό είναι πεποίθηση του ανθρώπου η οποία ενσάρκωνε πάντα τη δίψα που έχει μέσα του για μια άλλη, καλύτερη, μια αιώνια ζωή. Και αναζητάει ο άνθρωπος με τη φιλοσοφία να μορφοποιήσει την πεποίθησή του αυτή για να παρηγορείται στη σκέψη του θανάτου.

Καθώς όλες αυτές οι σκέψεις κατακλύζουν το πνεύμα και την καρδιά μας, στρέφουμε τη σκέψη μας προς τον Δημιουργό του χρόνου. Αυτός μας μιλάει στη γλώσσα μας στην Καινή Διαθήκη για να φέρει ελπίδα και βεβαιότητα στην τρικυμισμένη ψυχή μας. Στον Λόγο του Θεού διαβάζουμε ότι είμαστε πάροικοι και περαστικοί από τον κόσμο τούτο και ότι πορευόμαστε για μια άλλη ζωή, η οποία είναι ατέλειωτη, την οποία ο Αγαθός Θεός θέλει να την κάνει ευτυχισμένη για εμάς. Γι' αυτό επιτέλεσε ένα εξάισιο έργο εξιλασμού και ηθικής αποκατάστασης για τον καθένα από εμάς διά του Υιού Του του αγαπτού, του Ιησού Χριστού, τον οποίο εξαπέστειλε για να γίνει Σωτήρας μας και Κύριος.

Όσο παραμένουμε σε αυτή τη γη δεν είναι άσχημο να ασχολούμαστε με τη φυσική έννοια χρόνος, αλλά η ορθή και επωφελής χρήση του χρόνου είναι να σκεφτούμε σοβαρά την αλήθεια για την αιωνιότητα στην οποία πορευόμαστε, όπως μας αποκαλύπτει ο Ιησούς Χριστός, που ήρθε στη ζωή για να μας διδάξει τι είναι ζωή, ποιος ο σκοπός της και ποιο το τέρμα της και να μας πάρει μαζί Του στον Ουρανό, εκεί όπου δεν υπάρχει χρόνος.

Αντώνης Κρασιώτης
Γεωλόγος
Καθηγητής Δευτεροβάθμιας
Εκπαίδευσης

ΕΠΟΧΗ ΕΜΠΟΡΕΥΣΙΜΗΣ ΦΤΗΝΙΑΣ

«Ποῦ σοφός; Ποῦ γραμματεὺς; Ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου;»

(Α΄ Κορινθίους, 1/18)

Σε τούτη τη μάταιη βασιλεία των νεκρών ομοιωμάτων,
σε τούτη την έρημο των παράφορων ψυχών,
όπου οι άνθρωποι ξοδεύονται σε πάθη ανώφελα
και οι υφιστάμενες αρχές πιστοποιούν
έναν βασανιστικό συλλογικό θάνατο
πες μου ποιόν γυρεύεις τόσο απεγνωσμένα,
ποια τρυφερότητα αναζητούν τα χέρια σου,
ποιον ακροατή ψάχνει η τραγική σου φωνή.

Σ' έναν καιρό παραίτησης και παραδρομής
με μια γλώσσα πολυσημασιοδοτημένης τρέλας και
κενότητας,
σε μια εποχή εμπορεύσιμης φτήνιας,
σε τούτο το κακόγουστο δημόσιο καρναβάλι
με τα αξιοθρήνητα προσωπεία και τα κούφια λόγια
πες μου φίλε παλιέ και μπιστευμένε
πού θα βρεθεί λίγη φρόνηση να μας συνεφέρει,

λίγη δύναμη αγάπης να μας ζεστάνει,
από πού θ' αντλήσουμε την απαιτούμενη θέληση
να πλάσουμε τον κόσμο και τον άνθρωπο
στα μέτρα μιας αξίας ανθεκτικής
που ακόμα ενθυμείται τη βούληση
ενός πιά απ' τούς πολλούς λησμονημένου Θεού,
ενός Θεού που ξέρει κάποτε να μας μιλάει
με την παραδοξότητα του θαύματος,
με τον πλούτο μιας τόσο ανορθολογικής αγάπης
που συγκλίνει στην ευρυχωρία της τα σύμπαντα
φανερώνοντας σ' ανύποπτο χρόνο:
*«Έν αρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν,
καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. [...] Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο
καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν
αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης
χάριτος καὶ ἀληθείας.»*

Ο Λυχνιοφόρος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΦΙΛΟΥ

Ο αγαπτός αδελφός Σπύρος Φίλος απ' το μεσημέρι της 25^{ης} Οκτωβρίου 2019 εκλήθη στην παρουσία του Ιησού Χριστού, μετά από σύντομη ασθένεια.

Με την αναχώρησή του στην ουράνια πατρίδα κλείνει σιγά - σιγά ο κύκλος των πνευματικών πρωτοπόρων, που διέθεσαν τους εαυτούς τους, τον χρόνο τους και όλες τις δυνατότητές τους, πνευματικές και υλικές, στον Κύριο. Ένας-ένας, η γενιά του Κων /νου Μεταλληνού σχηματίζει πλέον έναν κύκλο με κέντρο τον Ιησού Χριστό, στην ουράνια κατοικία.

Ταπεινός εργάτης, συνάμα δε εκλεκτό και αφιερωμένο σκεύος εκλογής. Εκ των εξόχων πνευματικών διδασκάλων εντός της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών και όχι μόνο, δίδαξε προφορικά και γραπτά, όσα ο Κύριος του εμπιστεύθηκε για έξι και πλέον δεκαετίες. Ένα πραγματικά κινητό θεολογικό πανεπιστήμιο. Σαν πρόεδρος της Ε.Δ. καθώς και των σωματείων της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών υπήρξε ταπεινός υπηρέτης. Ταυτόχρονα άγρυπνος επίσκοπος και πρεσβύτερος της Ε.Ε.Ε. Αθηνών. Πνευματική προσωπικότητα που διέθετε τον χρόνο του στην υπηρεσία του Ιησού Χριστού και των εκκλησιών.

Συνέγραφε, εκήρυττε, μετέφραζε, edίδασκε, επισκεπτόταν, προσευχόταν, βοηθούσε, παρηγορούσε, αποτελώντας ταυτόχρονα υπόδειγμα αισιοδοξίας, θετικού πνεύματος και ενθάρρυνσης, ιδιαίτερα των νεαρών σε ηλικία αδελφών και εργατών του Ευαγγελίου. Το βλέμμα του απλωνόταν και αγκάλιαζε τις ουράνιες δόξες.

Ολοκληρώνοντας την επί γης αποστολή του, άφησε πίσω του πνευματική κληρονομιά και παρακαταθήκες αιώνιας αξίας. Οι εκδόσεις ΠΕΡΓΑΜΟΣ συνέβαλαν στην πνευματική τροφοδοσία του Ελληνικού λαού και κυρίως η μετάφραση της Αγίας Γραφής στα νέα Ελληνικά.

Ίσως την Παρασκευή 25/10, που ταξίδεψε προς την ουράνια πατρίδα, στη διάρκεια της σιωπής που συνόδευε το ταλαιπωρημένο σώμα του, μιλούσε με στεναγμούς αλάλητους στον Κύριο που αγαπούσε «... επειδή, σε μένα το να ζω είναι ο Χριστός, και το να πεθάνω είναι κέρδος» (Φιλ. Α΄ 1/21).

**Η Εκτελεστική Διακονία
της Κοινωνίας των Ελευθέρων
Ευαγγελικών Εκκλησιών**

ΣΠΥΡΟΣ ΦΙΛΟΣ (1927-2019): ένας ακούραστος σκαπανέας της Αγίας Γραφής

Για τον αδελφό Σπύρο Φίλο θα ήθελα να αφιερώσω μερικές γραμμές. Στον καλύτερο σκαπανέα του Λόγου του Θεού, τον γλυκύ ποιμένα, τον πρεσβύτερο, διδάσκαλο της Ε.Ε.Ε. Αθηνών - και όχι μόνο - για 70 περίπου χρόνια ταπεινό υπηρέτη των αναγκών της κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών της Ελλάδος και του εξωτερικού.

Πολύ σωστά λέμε, ότι οι λεπτομέρειες κάνουν τη διαφορά και χτίζουν μια πραγματικότητα. Στην περίπτωση του αδελφού Σπύρου είναι πολλές. Θα εκθέσω ορισμένες, πολύτιμες στη γνωριμία του αγαπητού με τον υπηρέτη του Θεού.

Γεννήθηκε στην Καλαμπάκα Τρικάλων. Ιδεολογικά προσπλωμένος στο σεβασμό και την ιδέα της ανθρώπινης ηθικής και κοινωνικής ελευθερίας, συμμετείχε στην αντίσταση εναντίον των Γερμανών και στην εμφύλια σύρραξη. Ένας βαθύς ιδεολόγος που στρατεύτηκε, όπως σημαντικό τμήμα του ελληνικού λαού, πολιτικά και ιδεολογικά, σε μια εκ των αντιμαχομένων παρατάξεων. Τότε ήταν, που διακρίνοντας την τραγικότητα και το μάταιο μιας σύγκρουσης, που οδηγούσε στον θάνατο, την απελπισία, το πένθος και την καταστροφή, επέστρεψε και πίστεψε στον Ιησού Χριστό.

Εκτοτε παρέδωσε τον εαυτό του νεκρό για τον κόσμο και ζώντα για τον Κύριο και Σωτήρα του. Υπηρέτησε στο Υπουργείο Εξωτερικών ως διευθυντής, έχοντας εργαστεί για αρκετά χρόνια στη Γερμανία, ανώτατος υπάλληλος του Υπουργείου.

Επέστρεψε οικογενειακά στην Ελλάδα, όπου συνέχισε να υπηρετεί τον Κύριο, κυρίως στη διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Ακαταπόνητος δημιούργησε τις εκδόσεις «ΠΕΡΓΑΜΟΣ», προσφέροντας τε-

ράστιο όγκο χριστιανικών βιβλίων, Αγίων Γραφών, cd, μετάφραση της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης στη Δημοτική, μεταφράσεις ξένων χριστιανών συγγραφέων καθώς και πρωτότυπων δικών του βιβλίων με τεράστια επιτυχία. Ενθυμούμαι τα λόγια αγαπητού αδελφού στην κηδεία του αδ. Σπύρου: **«Αυτός ο άνθρωπος μου έκανε πολύ καλό με τα βιβλία του. Βοήθησε πολλούς. Δεν υπάρχει βιβλιοθήκη που να μην βλέπεις βιβλία που γράφουν Σπύρος Φίλος». Και έτσι είναι.**

Το Ελεύθερο ΒΗΜΑ ήταν δική του έμπνευση. Σήμερα κυκλοφορεί στη χώρα μας καθώς και σε ΗΠΑ, Καναδά, Ευρώπη, Αυστραλία, και οι πωλήσεις Αγίων Γραφών συνεχίζονται ασταμάτητα από τις εκδόσεις «ΠΕΡΓΑΜΟΣ».

Με τον αδελφό Σπύρο επισκεπτόμαστε συχνά αδελφούς και αδελφές σε επισκέψεις ενθάρρυνσης, στήριξης, ιδιαίτερα στα πλαίσια του Γραφικού Λόγου «Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε». Έτρεχε συνεχώς, βοηθούσε αφανώς, συνέγραφε, μετέφραζε, κήρυττε, δίδασκε, ασκούσε έλεγχο όταν χρειαζόταν.

Όταν το οστράκινο σκεύος φθάρηκε, η δραστηριότητά του δεν μειώθηκε. Θυμάμαι χαρακτηριστικά πριν τρία χρόνια, όταν επισκεφθήκαμε την Εκκλησία της Ρόδου, ότι μου είπε πηγαίνοντας για επιβίβαση στο αεροπλάνο: «Γιάννη γιατί να περπατήσω μέχρι τη φυσούνα του αεροπλάνου; Ας ζητήσουμε ένα καροτσάκι». Έτσι και έγινε. Καθισμένος άνετα, χαρούμενος, θετικός, υπερφαλάγγιζε τις δυσκολίες με εμπιστοσύνη μικρού παιδιού. Μετέτρεπε τα εμπόδια σε εφελθία ευλογίας και δοξολογίας για τον ίδιο και για το περιβάλλον του.

Την πρώτη μέρα της επίσκεψης κάναμε μια συνάθροιση κατ' οίκον.

Δώσαμε ραντεβού στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου πριν να φύγουμε, ξαφνιασμένος με ρώτησε: «Γιάννη, που είναι το ταξί;». Απάντηση: «Κύριε Σπύρο, εδώ δύο γωνίες παραπάνω». «Οχι Γιάννη, δεν μου είναι εύκολο να περπατήσω». Δεν ξαναρώτησα και έφερα το ταξί στο ξενοδοχείο. Στο αδελφικό σπίτι είχαμε τη χαρά να τον ακούσουμε να μιλάει για τα εσχατολογικά. Τρεις ψυχές άκουσαν για πρώτη φορά την καλή αγγελία. Ενθουσιάστηκαν. Ο σπόρος είχε πέσει άλλη μια φορά.

Απ' τον Απρίλιο του 2019 όμως τα πράγματα δυσκόλεψαν. Δεν ήταν το πρόβλημα πλέον με τα πόδια του. Ήταν δύσκολο και σκληρό. Διαδοχικές εισαγωγές στο νοσοκομείο, εξετάσεις, θεραπευτική αγωγή και πάλι έξω. Μετά από λίγες μέρες η ίδια διαδικασία και πάλι. Ο ίδιος εμπιστευμένος στον Κύριο. Συνεργαζόταν, υπάκουε, δεν βγήκε το παραμικρό παράπονο από μέσα του. Η άμαξα όμως της αρπαγής ακουγόταν.

Στις 25 Οκτωβρίου 2019, μεσημέρι, με δύο μικρές αναπνοές μετακινήθηκε στην ουράνια πατρίδα. Σ' όλο αυτό το διάστημα η μαρτυρία του μέσα στο νοσοκομείο και έξω απ' αυτό, αποτελούσε όπως πάντα, οσμή ευωδίας προς κάθε κατεύθυνση.

Πολλοί ίσως πουν πως φτωχώναμε με την αναχώρησή του και απουσία του. Δεν μπορώ να συμφωνήσω. Και αυτό, γιατί όταν ένα σκεύος εκλογής στα χέρια του Ιησού Χριστού μας αφήνει πνευματική κληρονομιά και παρακαταθήκες αιωνίου αξίας, όπως αυτές που μας παρέδωσε άφθονα ο κύριος Σπύρος Φίλος, σίγουρα τότε μπορώ να πω ότι πλούτισαμε εν Χριστώ.

Ας είναι δοξασμένο το όνομα του Θεού.

Ιωάννης Γρίζος

Επικήδειος λόγος, ο οποίος εξεφωνήθη υπό του αδελφού Χρήστου Παπατσώρη κατά τη διάρκεια της εξόδιας τελετής του αδελφού Σπύρου Φίλου

**Καλημέρα σας,
Κυρίες και κύριοι,
Φίλες και φίλοι,
Συγγενείς εξ αίματος ή εκ πνεύματος,**

Συγκεντρωθήκαμε εδώ σήμερα το πρωί για να αποχαιρετήσουμε προσωρινώς τον αξιαγάπητο, μα πάνω απ' όλα αξιοσέβαστο Σπύρο Φίλο. Τον «κύριο Σπύρο», όπως, εγώ τουλάχιστον, από σεβασμό, προσφωνούσα.

Υπήρξε εξαιρετος σύζυγος, πολύτεκνος πατέρας λαμπρών τέκνων. Υπήρξε όμως πνευματικός πατέρας αναρίθμητων τέκνων.

Είχα την τύχη να γνωρίσω τον αδελφό Σπύρο Φίλο, σχετικά νέος, εκεί γύρω στα 30. Κέρδισε άμεσα τον σεβασμό μου για το ήθος του, την πολυμάθειά του, την ευρύτητα των γνώσεων και των σκέψεών του. Όλα τα ανωτέρω τα μετέδιδε προς οιονδήποτε συνομιλητή του ή τρίτο ακροατή του με έναν τρόπο απλό μεν, καθηλωτικό δε. Μα πρωτίστως κέρδιζε τον συνομιλητή του ή τον ακροατή του με τη χάρη του, την προσήνειά του και τον απλό, ανεπιτήδευτο τρόπο της ομιλίας του αλλά και την εν γένει παρουσία του.

Δεν θα αναφερθώ στους τίτλους του, στις απέραντες σπουδές του, στις κορυφαίες θέσεις του στη δημόσια ζωή και στην ανώτατη θέση που κατέλαβε στη διοικητική ιεραρχία του Υπουργείου Εξωτερικών ως Γενικός Διευθυντής. Λίγο πολύ αυτά είναι ευκόλως προσβάσιμα σε όποιον επιθυμεί να πληροφορηθεί ποιος ήταν ο αναχωρήσας προς την αιωνιότητα Σπύρος Φίλος. (άλλωστε το έκαναν προ εμού αξιότατοι ομιλητές).

Θα αναφερθώ δι' ολίγον στην άγνωστη σε πολλούς πλευρά της ζωής του. Μόλις 17 ετών απετέλεσε το νεότερο μέλος μιας θρυλικής αντιστασιακής πεντάδας των απάτητων βουνών της Ηπείρου. Ήταν η πεντάδα των ανταρτών του Ζέρβα που άφησε λαμπρά κατορθώματα στον Εθνικό Αγώνα. Ήταν οι 5 αδελφοί Φίλου. Οι Φιλαίοι. Καπετάνιος τους στην αντάρτικη ομάδα, που θα την αποτελούσαν όχι μόνο οι αδελφοί του αλλά και άλλοι πατριώτες αντάρτες, ο μεγαλύτερος αδελφός του.

Ακόμα μιλούν στην Ήπειρο για τους 5 Φίλους. Ο νεαρός Σπύρος, ατρόμητος, ίσως λόγω ηλικίας, ίσως λόγω επιθυμίας να διακριθεί, αφού πάντα ήταν ο μικρός, ανέλαβε το πολυβόλο της ομάδας. Θα μπορούσε να είχε εξαργυρώσει τις δάφνες του με δημόσια αξιώματα. Άλλωστε, άλλοι, με λιγότερη ή και καθόλου

δράση, τα κατάφεραν μια χαρά.

Ο Σπύρος Φίλος όμως είχε άλλες αναζητήσεις, άλλες ανησυχίες, άλλα ερωτήματα, που δεν είχαν να κάνουν με τη σύντομη επίγεια ζωή, που αναλογεί άλλωστε στον καθένα από εμάς. Τον απασχολούσαν η αθανασία της ψυχής, η σχέση θείου - ανθρώπινου, ο συνδυασμός σώματος, πνεύματος, ψυχής και κυρίως, ποια είναι εντέλει η δημιουργία και η ύπαρξη του κόσμου, ο σκοπός της ύπαρξης και του απροσδιόριστου αρχικά πλαισίου (αλλά προσδιορισμένου με σαφήνεια για τον αναζητητή) μεταξύ Δημιουργού και δημιουργήματος. Από την επί τεσσαρακονταετία γνωριμία μας μπορώ σήμερα να διαβεβαιώσω με παρρησία ότι είχε βρει τις απαντήσεις στις αναζητήσεις του.

Δεν θα μακρηγορήσω για την προσωπικότητα του Σπύρου Φίλου. Άλλωστε τι παραπάνω θα μπορούσα να προσφέρω στη σκιαγράφηση της πολυσχιδούς προσωπικότητάς του! Μάλλον θα αφαιρούσα γιατί είναι αδύνατον να περιγραφούν το έργο και η ζωή του. Θα σταθώ μόνο σε ένα σημείο.

Αγαπημέne μας αδελφέ, είναι αλήθεια ότι εκτός των σπουδαίων σου φυσικών τέκνων, άφνηες και πολλά, πάρα πολλά πνευματικά τέκνα.

Άφνηες όμως κι ένα ξεχωριστό, ανεπανάληπτο πνευματικό έργο. Το βαρυσήμαντο συγγραφικό σου έργο. Την πνευματική και επιστημονική παρακαταθήκη σου, τα βιβλία σου που θα παραμείνουν κλασικά έργα για τους αναζητούντες με ειλικρίνεια αυτά που αναζητήσουν κι εσύ ως νέος. Το έργο αυτό περικλείεται, αλλά αποτελεί και τη ραχοκοκαλιά των εκδόσεων «Πέργαμος».

Αγαπητοί κληρονόμοι του μεγάλου Σπύρου Φίλου, διαφυλάξτε το έργο του. Διαδώστε το. Είναι πολύτιμο και ανεπανάληπτο. Είναι βαριά η κληρονομιά αυτή. Είναι όμως και πρόκληση ζωής. Από εσάς εξαρτάται η διαχείρισή της.

Τέλος, θα ήθελα να σημειώσω ότι συνήθως οι σπουδαίοι άνθρωποι αμφισβητούνται ή και επικρίνονται από ασημαντότητες. Έτσι κι εσένα, σεβαστέ μου αδελφέ, μερικοί προσπάθησαν να σε αμφισβητήσουν ή να σε μειώσουν, ακόμα και να σε παραμερίσουν. Ουδέν κατάφεραν, γιατί το πνεύμα σου και η προσωπικότητά σου ήταν ογκόλιθοι και οι ογκόλιθοι δεν τρομάζουν από τα χαλίκια.

Καλή αντάμωση στην αιώνια δόξα, σεβαστέ μου Διδάσκαλε!

Χρήστος Παπατσώρης

Χωρίς τον Σπύρο Φίλο

Συναντήθηκα για πρώτη φορά με τον Σπύρο Φίλο στο Αμβούργο της Γερμανίας το 1972. Φιλοξενούσε εκείνη την εποχή τον αδελφό μου Γιάννη Περιάλη που, φοιτητής τότε, εργαζόταν για δυο μήνες στο Ευαγγελικό νοσοκομείο της πόλης.

Δεν τον γνώριζα προσωπικά και καθώς ταξίδευα για το Αμβούργο σκεπτόμουν πως θα τον αναγνώριζα. Αλλά ήταν πολύ εύκολο. Μόνο από την επιβλητική και ζεστή φωνή του στο καλωσόρισμα, κατάλαβα πως ήταν ο Σ. Φίλος. Τον συνάντησα πολλά χρόνια αργότερα σαν μέλος της Εκτελεστικής Διακονίας στην οποία συμμετείχε πάντοτε ως αντιπρόεδρος.

Μου έκανε εντύπωση το πόσο σοβαρός και λιγομίλητος ήταν. Διατύπωνε τις σκέψεις του σύντομα και κοφτά. Έφτανε άμεσα στο συμπέρασμα και δεν επέμενε. Δεν έπαιρνε τον λόγο σχεδόν ποτέ για δεύτερη φορά. Αν κάποιος τον προκαλούσε, έλεγε, «είπα τη γνώμη μου».

Δεν θυμάμαι να πρότεινε ποτέ τον εαυτό του για την ανάπτυξη κάποιου θέματος στη Γενική Συνέλευση των Εκκλησιών μας.

Τον γνώρισα ιδιαίτερα στη συνεργασία μας στη διακονία των Σωματείων της Κοινωνίας των Εκκλησιών μας. Εκείνος, μετά την αναχώρηση του αδελφού Θάνου Καρμπόνη το 2009, ήταν Πρόεδρος, εγώ Γ. Γραμματέας.

Ποτέ δεν είπε «είμαι πρόεδρος», ποτέ δεν επέμενε για κανένα θέμα. Απλά ασκούσε τα καθήκοντά του ως πρόεδρος χωρίς να διαφέρει σε τίποτα από τα άλλα μέλη των συμβουλίων. Η συνηθισμένη έκφρασή του ήταν «όπως νομίζετε». Δεν ήθελε να είναι πρόεδρος, και δεν ψήφιζε τον εαυτόν του. Η δημοκρατικότητά του ήταν πρωτοφα-

νης. Είχε μεγάλη αγάπη για τα νεότερα στελέχη και προσπαθούσε να τα προωθήσει και να τα βοηθήσει σε υπερβολικό βαθμό. Οι έπαινοι, ακόμα και για τις πιο μικρές προσπάθειες, ήταν μεγάλοι, γεμάτοι αγάπη. Εκτιμούσε πάρα πολύ το έργο των Εκκλησιών μας στο Σούνιο και προσευχόταν και στήριζε τους εκεί εργαζόμενους. Αλλά και όταν αστοχούσε, σε ελάχιστες περιπτώσεις, αναλάμβανε πλήρως την ευθύνη των πράξεών του, πράγμα τόσο σπάνιο για άνδρες του κύρους του. Αισθανόμουν πάντα τόσο άνετα να συζητήσω μαζί του οποιοδήποτε θέμα χωρίς κανένα πρόβλημα.

Είμαι όμως ιδιαίτερα ευγνώμων στον Κύριο για τον Σ. Φίλο και για ένα άλλο ζήτημα. Εμείς, όσοι δεν ξέρουμε πολύ καλά μια ξένη γλώσσα, είμαστε σαν εργάτες του Ευαγγελίου απομονωμένοι από τη διεθνή βιβλιογραφία. Ο Σπύρος Φίλος με τη δημιουργία των εκδόσεων «Πέργαμος» μας άνοιξε καινούργιους ορίζοντες με διαλεκτά βιβλία της ξένης βιβλιογραφίας, αλλά και δικά του, που συνέβαλαν και συμβάλουν στην εν γένει επιμόρφωσή μας.

Είναι αλήθεια ότι σαν εργάτης του Κυρίου τα τελευταία 10 χρό-

νια πέρασε πολλές στεναχώριες και θλίψεις. Εμείς που ήμασταν κοντά του, γνωρίζουμε πως με πνεύμα Θεού στάθηκε στο ύψος των πνευματικών περιστάσεων.

Όλα τα παραπάνω αφορούν μεν τον αδελφό Σ. Φίλο, αλλά κυρίως αφορούν τον Κύριό του Ιησού Χριστό, που είχε εργασθεί στην καρδιά του και άλλαξε τον χαρακτήρα του. 17 χρονών ήταν αντάρτης στο βουνό με ένα πολυβόλο στο χέρι. Τώρα ήταν ένας ήπιος, ήρεμος πιστός, έτοιμος να υποχωρήσει και να συγχωρήσει. Η ορμητικότητά του και η φυσική του τόλμη διοχετεύτηκε στο έργο του Θεού, για το οποίο εργάστηκε σε όλη τη ζωή του με όλη την καρδιά του, υπηρετώντας το αδάπανο ευαγγέλιο. Υπήρξε ένα ταπεινό όργανό του.

Ο Σ. Φίλος μας δίδαξε τις σταθερές αρχές, την υπερβολική εργασία, την ταπεινωση, την υποχωρητικότητα σε ό,τι αφορά τα δικά μας, αλλά και τη μη υποχωρητικότητα σε όσα αφορούν τον Λόγο του Θεού.

Στην τελετή αναχώρησής του, ειπώθηκε από ομιλήτή ότι είναι ένας από τους τελευταίους της γενιάς του Κωνσταντίνου Μεταλληνού. Και το ερώτημα είναι αν αυτοί που μένουν πίσω θα μπορέσουν να συνεχίσουν. Αυτό θα επιτευχθεί μόνο αν υπάρχει ταπεινωση.

Η απάντηση στην τελετή αλλά και τώρα είναι ότι, ναι, εμείς οι συνεργάτες του, με ταπεινωση θα συνεχίσουμε το έργο των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών προς δόξα του Κυρίου και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού. Ο Σ. Φίλος αναχώρησε για τον Κύριο. Για ό,τι πραγματοποιήθηκε στη ζωή του η δόξα ανήκει μόνο στον Κύριό του Ιησού Χριστό.

Αντώνης Περιάλης

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ

(In memoriam Σπύρος Φίλος)

Όχι δεν φεύγω. Επισιτρέφω.

Τα βήματά μου προς το σπίτι πάνε.

Αφήνω πίσω μου τη γη των ξένων

Για έναν οίκο στις πατρίδας μου τη χώρα.

Πάω προς την Ανατολή - όχι στη Δύση

Κι είναι για μένα μέρα κι όχι νύχτα.

Δεν είναι σκοτεινά αψηλά ηλιόφλουσα

Κι όπως κάνουν τ' αστέρια,

αψηλά εγώ ξεθωριάζω.

Όλα είναι για μένα καλά. Για πάντα.

Δεν φοβάμαι να φύγω.

Η δική μου πατρίδα μόλις τώρα αρχινά

Τη φωτεινή, αιώνια ροή της.

Αυτό που αφήνω πίσω είναι μοναχά σκιές

Οδεύω προς το Αθητικό, το Αγαθό,

το Ωραίο.

Δεν πρέπει, δεν μπορώ να παραμείνω.

Δεν θα το έκανα ακόμα κι αν μπορούσα.

Τούτη δεν είν' του θάνατου

η θύρα η σκοτεινή

Αψηλά για μένα της Ζωής

η χρυσαφένια πύλη

Κρίκο τον κρίκο έχει σπάσει το παλιό

Και, επί τέλους, είμαι ελεύθερος!

Πηγαίνω στους αγγέλους

Στο Θεό μου πάω

Το χέρι που μου γνέφει το διακρίνω

και β βλέπω την Οδό την Άγια.

Τώρα γιατί με δάκρυα με ρηπεύετε εσείς;

Όλος ο θρήνος είναι μάταιος.

Μιας ώρας ορβουάρ, αγαπημένοι,

Και πάηθι θα 'μαστε μαζί.

Κύριε, Ιησού, Εσύ θα με δεχτείς

Κι εκεί ψηλά θα με καθωσορίσεις

Τούτος ο ήλιος που μου θάηπει την ψυχή

Είναι το χαμογέλιο της δικής Σου αγάπης.

Horatius Bonar

(1808-1889 - Ιεροκήρυκας της

Ελεύθερης Εκκλησίας της Σκωτίας)

Μιτρ.: Γιούλικα Κ. Masry

(ΟΚΤ. 2019)

ΣΠΥΡΟΣ ΦΙΛΟΣ

«Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή' ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνη, θέλει ζήσει. και πας όστις ζει και πιστεύει εις εμέ δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα» (Ιωάν. 11/25-26).

Στον τάφο ενός πιστού χριστιανού στις κατακόμβες της Ρώμης είναι χαραγμένη, κάτω από το όνομά του, η λέξη «ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕ». Από τη χώρα της αμαρτίας και του πόνου, στη χώρα του φωτός, της χαράς, της ατελείυτης αιωνιότητας (Αποκ. 21/3-4). Δεν είναι επομένως το τέρμα της ζωής του πιστού χριστιανού ο τάφος. Είναι «ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ» σε μια ένδοξη πραγματικότητα. «Ποθήτιμος ενώπιον του Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού» (Ψαλμ. 116/15). «...Μακάριοι οι νεκροί, οίτινες αποθνήσκουσιν εν Κυρίω από του νυν. Ναι, σίγει το Πνεύμα, δια να αναπαυθώσιν από των κόπων αυτών...» (Αποκ. 14/13).

Ο Σπύρος τα ζούσε αλλά και κήρυτε τις παραπάνω αλήθειες.

Γνωριστήκαμε νέοι στην Εκκλησία, πριν 75 χρόνια. Τα περισσότερα από αυτά, τα πολύ δύσκολα χρόνια (πόλεμος-κατοχή κλπ) τα περάσαμε με τη βοήθεια του Θεού και του ευλογημένου πνευματικού μας δασκάλου Κώστα Μεταλληνού.

Σχεδόν την ίδια εποχή αφιερωθήκαμε στον Κύριο Ιησού Χριστό. Δοξασιμένο το όνομα του Θεού. «Ο άνθρωπος ο έχων φίλους πρέπει να φέρται φιλικώς' και υπάρχει φίλος σενώτερος αδελφού» (Παρ. 18/24). Ναι, είναι αλήθεια. Ο Κύριος μας αξίωσε να ζήσουμε και να απολαύσουμε αυτή την ευλογημένη πραγματικότητα. Ο Κύριος τον Σπύρο τον ευλόγησε πολλαπλώς, από τότε που του αφιέρωσε τη ζωή του. Οικογενειακά, επαγγελματικά, αλλά κυρίως πνευματικά. Μετά τη συνταξιοδότησή του από το Υπουργείο των Εξωτερικών, όπου υπηρέτησε ευδοκίμως επί 35 χρόνια, τόσο στην Ελλάδα, όσο και το εξωτερικό, αφιέρωσε την υπόλοιπη ζωή του με ιδιαίτερη αγάπη και θυσίες στον Κύριο. Οι ευλογίες πολλές και θαυμαστές. Ενδεικτικά αναφέρω: «Νεοελληνική Μεταφορά» της Αγίας Γραφής (Παλαιάς και Καινής Διαθήκης) με βάση τα θεία αρχέτυπα από την γνωστή μετάφραση του αρχιμανδρίτη και καθηγητή πανεπιστημίου Αθηνών Νεόφυτου Βάμβα. Επίπονο και μεγάλο έργο, που βραβεύθηκε αρμοδίως και στην Ελλάδα, αλλά και στο εξωτερικό. Η εργασία αυτή ολοκληρώθηκε μετά από δέκα περίπου χρόνια θυσιών και επίπονης εντατικής εργασίας του Σπύρου Φίλου. Δημιούργησε τον χριστιανικό εκδοτικό οίκο «ΠΕΡΓΑΜΟΣ». Εξέδωσε περισσότερα από 360 βιβλία, πολλά εκ των οποίων συγγραφέας ήταν ο ίδιος. Ο Θεός τον βοήθησε και τον ευλόγησε στο έργο της «ΠΕΡΓΑΜΟΥ», το οποίο υπήρξε πράγματι αξιόλογο - θαυμαστό.

Ο Σπύρος υπήρξε εξαιρετικά εργατικό άτομο. Άνθρωπος «ηπίων τόνων». Πάντα χαρούμενος. Ευχαριστώ τον Θεό, που μου χάρισε για πολλές δεκαετίες έναν αγαπητό αδελφό, συστρατιώτη, ομόψυχο και πιστό κατά πάντα αδελφό. Τις τελευταίες ημέρες της επί γης παροικίας του, πολλές φορές μου έλεγε: «Μακάρι να ερχόταν και σήμερα ο Κύριός μας! Τον περιμένω». Η αναχώρησή του για να είναι με τον Σωτήρα του μας άφησε πολλά πνευματικά μηνύματα αγάπης πίστωσης. Τον καλό αγώνα αγωνίστηκε. Τον δρόμο τελείωσε. Την πίστη διατήρησε (Β' Τιμ. 4/7).

«ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ, ΣΠΥΡΟ ΜΟΥ».

Παντελής Ρήγας

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

«Ποθήτιμος είναι ενώπιον του Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού» (Ψαλμ. 116/15)

«Ο δίκαιος αποθνήσκει και ουδείς βάρησει τούτο εν τη καρδία αυτού' και οι άνδρες εφέους σὺληθένται χωρὶς να εννοή τις, αν ο δίκαιος σὺληγεται απ' έμπροσθεν της κακίας» (Ησ. 57/1-2)

Σπύρος Πορτινός, Σπύρος Φίλος. Δύο γίγαντες μαθητές αδελφοί. Παράδειγμα μίμησης του Κυρίου μας και για όλους εμάς. Τα λόγια φτωχαίνουν όταν η ψυχή κατακλύζεται από ανάμεικτα συναισθήματα αναμνήσεων, που δεν αποτυπώνονται με λόγια. Το κενό μεγάλο που αφήνουν πίσω. Η κοινωνία των αδελφών και η πατρίδα μας φτωχότερη. Αλλά η παρακαταθήκη που μας παρέδωσαν είναι μεγάλη για την εν Χριστώ ζωή μας και καρποφορία μας. Η ζωή τους αποτέλεσε μια γνήσια χριστιανική μαρτυρία, που φώτιζε το περιβάλλον τους. Το πνευματικό τους επίπεδο και έργο θα μείνει φάρος φεγγοβόλος, αναλλοίωτος στις επερχόμενες γενιές μαθητών. Πνεύματα προσφοράς, αφιέρωσης, αυταπάρνησης για τη δόξα του Ιησού Χριστού και το πλάτεμα της βασιλείας Του. Στις ανάγκες των αγίων, του ευαγγελισμού ψυχών, στα γόνατα της προσευχής, στην υπηρεσία λόγου και καλάμου. Δεν υπέστειλαν τη σημαία της αλήθειας του Ευαγγελίου μπροστά στα εμπόδια, τις ελλείψεις και τους πειρασμούς.

Πόσο γρήγορα διαβαίνει ο καιρός. Ήταν καλοκαίρι όταν μίλησα για τελευταία φορά στο τηλέφωνο με τον Σπύρο Φίλο. Αν και μου έκανε γνωστό παλιότερα ότι μια γρίπη τον ταλαιπωρούσε από τις αρχές του χειμώνα, δεν παραπονιόταν γ'αυτό. Έκτοτε τα τηλέφωνα σίγησαν για μήνες. Περίοδος μάχης με τον χρόνο και τα νοσοκομεία. Όσπου έπεσε η αυλαία της παρούσης ζωής στις 25 Οκτωβρίου, που σήμανε και την αναχώρησή του για την ουράνια πατρίδα.

Ήταν τέλη του Ιουλίου όταν τηλεφώνησα στον Σπύρο Πορτινό, αν θυμάμαι καλά, για να μάθω για την υγεία του. Πάντα ακούραστος, ακάματος, άοκνος σκαπανέας του Ευαγγελίου. Λακωνικός, πάντα λιγομίλητος, παρηγορητικός: «Με υψωμένα τα χέρια προσεύχομαι για την

Πτολεμαΐδα και τους εκεί αδελφούς. Αγωνιστικούς πνευματικούς καιρειτισμούς σε όλους και τον Μιχαήλ». Ποτέ δεν ξεχνούσε πρόσωπα. Η διαύγεια της μνήμης του και του πνεύματος εκπληκτική. Ποτέ δεν μας ξεχνούσε με συχνή αλληλογραφία ευαγγελιστικού περιεχομένου, ποίηση, νέα εκκλησιών. Δύναμη και κουράγιο.

Θυμάμαι, ήταν Οκτώβρης του 2016 μετά το πέρας του Συνεδρίου στο Σούνιο. Αποφασίσαμε με τον αδελφό Θεόδωρακο να τον δούμε στην Αλκιβιάδου, όπου θα μιλούσε Σάββατο απόγευμα, πριν αναχωρήσουμε για τις ιδιαίτερες πατρίδες μας. Λόγος και υπόσχεση από πριν. Πριν την ομιλία του μας πήρε ιδιαίτερα. Με προτροπές και συμβουλές μας παρακάλεσε να ποιμάνουμε το ποίμνιο του Κυρίου με ζήλο αγάπης και θυσίας, υπηρετώντας έναν άγιο Κύριο και το Ευαγγέλιο της σωτηρίας Του. Κλείνοντας την κουβέντα, μας είπε χαρακτηριστικά: «Εσωτερικός αγιασμός. Εξωτερικός ευαγγελισμός». Από τότε δεν ξαναταμώσαμε ποτέ, ώσπου στις 8 Αυγούστου αναχώρησε για την ουράνια πατρίδα. Εκεί όπου είναι πολύ πλέον καλύτερα.

Παίρνοντας τη σκυτάλη όλοι εμείς από τα γερασμένα χέρια τους, καλούμαστε να τρέξουμε στο στάδιο του αγιασμού και της εν Χριστώ καρποφορίας, για το βραβείο της άνω κλήσης του Θεού εν Χριστώ Ιησού (Φιλ. 3/14). Στο «Πορευθέντες μαθητεύσατε» (Ματθ. 28/19) και «Πραγματεύητε εωσού έλθω» (Λουκ. 19/13), για τη δόξα του Χριστού και την υπόθεση του Ευαγγελίου. Ζώντας την αγάπη Του με αλήθεια και οσιότητα δικαιοσύνης, όπως και οι μακάριοι αδελφοί μας που αναχώρησαν για τον Κύριο.

**Για την Ελεύθερη Ευαγγελική
Εκκλησία Πτολεμαΐδας,
Παναγιώτης Βαϊκούσης**

Ενημέρωση της Εκτελεστικής Διακονίας

Προς τα πρεσβυτέρια και τις Εκκλησίες της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδος.

Αγαπητοί αδελφοί,

«είθε να είναι σε σας χάρη και ειρήνη από τον Θεό τον Πατέρα μας και τον Κύριο Ιησού Χριστό».

Επικοινωνούμε μαζί σας για μια ευχάριστη είδηση. Η Εκκλησία μας στην Προσοτσάνη με άδεια ίδρυσης 1946, ήταν κλειστή για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Όμως ο Κύριος έβαλε στην καρδιά

πολλών αδελφών να προσεύχονται και να ζητούν την επαναλειτουργία αυτής της Εκκλησίας, που γνώρισε πολλές ευλογίες στο παρελθόν. Έτσι ο Θεός φρόντισε και η Εκκλησία πλέον επαναλειτουργεί, γεγονός που γεμίζει καρδιές μας χαρά και ευγνωμοσύνη. Δόξα στον Θεό!

Με την ευκαιρία αυτής της ενημέρωσης, σας γνωστοποιούμε επίσης ότι έγινε και μια πολύ σοβαρή ανακαίνιση στο κτήριο της εκκλησίας με την ιδιαίτερη φροντίδα ενός αδελφού και την

αμέριστη αγάπη μελών της εκκλησίας. Σύντομα θα σας στείλουμε φωτογραφίες.

Από την Κυριακή 8 Δεκεμβρίου 2019 η Εκκλησία επαναλειτουργεί.

Η Εκτελεστική Διακονία με πολλή αγάπη εύχεται κάθε ευλογία στην πνευματική πορεία της Εκκλησίας.

Η δόξα ανήκει στον Κύριό μας Ιησού Χριστό.

Αντώνης Περιάλης

Η ΦΤΕΛΙΑ ΤΟΥ ΙΩΝΑ ΚΙΝΓΚ

Για τον Ιωνά Κινγκ έχουν γραφτεί τόσα πολλά, ώστε σίγουρα οι ασχολούμενοι με την ιστορική αλήθεια θα δυσκολευτούν να προσθέσουν και άλλα στο μέλλον. Στο ανά χείρας τεύχος θα επανέλθουμε με κάποιες σκέψεις, ενθυμήσεις και αναφορές για τον ιεραπόστολο, πνευματικό άνθρωπο και αγωνιστή υπέρ της μαρτυρίας του Ιησού Χριστού, που συνέδεσε τη ζωή του με την Ελλάδα.

Ο λόγος είναι συγκεκριμένα διπλός.

α) Το πνευματικό καθήκον που θερμαίνει τις καρδιές μας.

β) Ο στόχος: η υπενθύμιση και το απαγορευτικό στο να λησμονούμε όσα προσέφεραν υπέρ του ονόματος του Χριστού στον Ελλαδικό χώρο αφιερωμένοι εργάτες του Ευαγγελίου, ιδιαίτερα σε περιόδους που το πνεύμα των προκαταλήψεων, της παχυλής άγνοιας και των ειδωλολατρικών παραδόσεων εδίωκαν αμείλικτα φωτισμένες προσωπικότητες και ιδέες, έχοντας κατ' ουσίαν κηρύξει πόλεμο εναντίον του Ευαγγελίου της Χάριτος.

Φορείς των προηγούμενων, ημιμαθείς, φανατικοί επαγγελματίες ταραχοποιοί, μεσσίες και προστάτες μιας Ελλάδας που προσπαθούσε να σταθεί στα πόδια της μετά τη σταδιακή απελευθέρωσή της απ' τους Τούρκους. Πολιτικοί και στρατιωτικοί είχαν αποδουθεί σ' έναν ατέλειωτο αγώνα επιβολής της εξουσίας τους. Οι κοτζαμπάσπδες, από κοντά με τους πάσης φύσεως καιροσκόπους.

Όσο κι αν φανεί παράξενο, παρά τα άκρως προοδευτικά διαδοχικά Συνταγματικά κείμενα της Επιδαύρου (1822), Άστρους (1823), και της Τροιζήνας (1827), η Ελλάς παρέπαιε διοικητικά και οργανωτικά. Στο δημόσιο βίο τα πάθη, τα συμφέροντα των αλληλοσυγκρουόμενων παρατάξεων, τα μίση μεταξύ τους, προκα-

λούσαν συχνά δραματικές συνέπειες στο αναδυόμενο έθνος και τον κοινωνικό ιστό του. Οι ευγενικές ψυχές, οι αδιάφθοροι άντρες, οι οραματιστές, σιγά σιγά έφευγαν απ' τη ζωή. Ένα έθνος κατά πλάσμα δικαίου οικοδομούμενο και εξελισσόμενο.

Η ανύπαρκτη κρατική μηχανή, της οποίας τα γρανάζια προσπάθησε να κινήσει ο ευσεβής και δίκαιος κυβερνήτης Ιωάννης Καποδίστριας, δούλευε σχεδόν ανύπαρκτη και προχωρούσε σαν χελώνα. Η βάρβαρη δολοφονία του στο Ναύπλιο, τα χαράματα της 27ης Σεπτεμβρίου 1831 κατέστησε σωρό ερειπίων τις προσπάθειές του. Η Ελλάς προχωρούσε προς τα μπρος, γυρίζοντας τις σελίδες προς τα πίσω.

Ο Ιωνάς Κινγκ - ώριμος άντρας - σε ηλικία 39 ετών είχε αρχίσει τη χριστιανική του υπηρεσία προς τον Κύριο Ιησού Χριστό. Πτυχιούχος της Θεολογίας στη Βοστώνη και ευρύτατα κατηρτισμένος σε επίπεδο αριστείας. Μέσα του έκαιγε δυνατά η φλόγα και η ώθηση του Αγίου Πνεύματος προς τις χώρες της Ανατολής. Μεταβαίνει στο Παρίσι και ξεκινάει την εκμάθηση της Αραβικής γλώσσας και άλλων ξένων γλωσσών. Επισκέπτεται την Αίγυπτο (Αλεξάνδρεια), την Ιόππη και την Αγία πόλη της Ιερουσαλήμ. Ενεργεί με ευαγγελιστικό οίστρο και διανέμει Άγιες Γραφές. Σταθμοί του η Βηρυτός και η Σιδώνα. Κεντρικό πρόσωπο της χριστιανικής του μαρτυρίας ο Ιησούς Χριστός.

Συνεχίζει επισκεπτόμενος τη Δαμασκό, Αντιόχεια, Γαλιλαία. Γύρω στα 1825, όταν ξεκινάει στην Ελλάδα ο εμφύλιος σπαραγμός, ο Ιωνάς Κινγκ μεταβαίνει στη Σμύρνη. Το «*Ρόδο του Αιγαίου*», η «*Γκισούρ Ιζμίρ*» (Gânur İzmir) = άπιστη Σμύρνη για τους Τούρκους, ποτέ δεν υπήρξε άπιστη. Το Lumen (φως) της σελήνης κατά τον Πλίνιο, η αιτία του εκστατικού θαυμασμού του Στράβωνα και του Κικέρωνα.

Αντιθέτως, στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, 2/8-10, μόνο επαίνους διαβάζουμε για την πιστότητά της, την υπομονή της μέσα στα παθήματα, τις ταλαιπωρίες και τις θλίψεις της. Συνέπεια, η υπόσχεση του Κυρίου ότι θα λάβει τον στέφανο της ζωής αν υπομείνει μέχρι τέλους. Με τη Σμύρνη θα παραμείνει άρρηκτα συνδεδεμένος, κάνοντας συμβόλαιο ζωής και πνευματικής υπηρεσίας. Απορρίπτει την πανεπιστημιακή καριέρα για να αναλωθεί στον ευαγγελισμό και στη μαρτυρία του ονόματος του Ιησού Χριστού. Το 1829 έρχεται εις γάμου κοινωνία με τη Σμυρνωτοπούλα Ασπασία Μέγγου.

Βαθύς φιλέλληνας, οραματιζόταν τη μετάπλαση του αναδυόμενου Ελληνικού έθνους σε μια χριστιανική λυχνία διαρκούς λειτουργίας και μαρτυρίας. Ειδικά μετά τη ναυμαχία του Ναυαρίνου και την καταστροφή του αιγυπτιακού στόλου (1827), διέκρινε τους ορίζοντες ανοιχτούς και το έδαφος σκαμμένο καλά απ' την αξίνα του Θεού. Συνεργάζεται με τον Καποδίστρια, τον υπουργό Παιδείας Ρίζο Νερουλό, υπουργούς της κρατικής μηχανής, αξιωματούχους της κυβέρνησης και πνευματικούς ανθρώπους.

Επισκέπτεται την Τρίπολη, Άργος, Κυπαρισσία, Μάνη, Σπάρτη, Δημητσάνα, φθάνοντας βόρεια της Μεσσηνίας σε χωριά πάνω απ' τους σημερινούς Χριστιάνους! Μέρη που σύγχρονοι Έλληνες αγνοούν. Πόρος, Σύρος, Τήνος, Αίγινα αποτελούν επίσης σταθμούς του πολυποίκιλου έργου του.

Η φλόγα του για την ίδρυση χριστιανικών σχολείων στην Ελλάδα θεριεύει και παραμένει άσβεστη. Θερμός αρωγός και συμπαραστάτης του ο Καποδίστριας. Συνδιαλέγεται με τον Σπυριδώνα Τρικούπη και δέχεται ενθουσιώδη σχόλια από έναν έξοχο θεολόγο και άριστο γνώστη της ελληνικής γλώσσας, τον Νεόφυτο Βάμβα. Συναντιέται με υψηλά ιστά-

(1792-1869) ΕΜΕΙΝΕ ΖΩΝΤΑΝΗ

150 χρόνια από τον θάνατό του

μενους πολιτειακούς παράγοντες, αξιωματούχους και πολιτικούς, όπως προαναφέραμε, για να λάβει βοήθεια στην υλοποίηση των σχεδίων του. Αυτά το 1830. Στην Αθήνα ιδρύει δημοτικό και γυμνάσιο, αφού προηγουμένως στη Τήνο και τον Πόρο είχε ιδρύσει σχολείο θηλέων.

Συnergieζεται μ' έναν αφοσιωμένο εργάτη του Κυρίου, τον Elias Riggs, τέρας μορφώσεως, ο οποίος υπηρέτησε στη Σμύρνη και στο Άργος, μεταφράζοντας μάλιστα τη Βίβλο στα Αρμένικα και στα Βουλγάρικα. Ιδρύει σχολείο στην ιστορική Αρεόπολη της Μάνης, κατόπιν επίμονων και ασταμάτητων οχλήσεων του Πετρόμπεη Μαυρομυχάλη. Στην Αθήνα – ιδίως εξόδοις – αποπερατώνει ιδιόκτητο γυμνάσιο.

Σε δύο φτωχές, τότε, περιοχές, Ελευσίνα και Μενίδι, ιδρύει δημοτικά σχολεία. Διατηρεί ο Κινγκ προσωπική φιλία μ' έναν θαυμάσιο θεολόγο, άνθρωπο και απαστράπτον πνεύμα, που τολμούμε να πούμε, ότι στους καιρούς εκείνους, είχε κάνει πολλά και γοργά βήματα προς το μέλλον, τον ορθόδοξο ιερέα Θεόκλητο Φαρμακίδη. Το πολύπλευρο έργο του Κινγκ δεν αλλοιώνει, σκιαρίζει ή αποδυναμώνει τον ένα και μοναδικό του στόχο: το κήρυγμα, τη διδασκαλία για τον Ιησού Χριστό και τη διανομή Αγίων Γραφών.

Το 1835 αρχίζουν οι ταλαιπωρίες και διώξεις εναντίον του με έωλες και συκοφαντικές κατηγορίες. Απ' την κρατική εκκλησία εισπράττει το ανάθεμα καθώς και το βιβλίο του με τίτλο «Απολογία Ιωνά Κινγκ». Το 1846 αντίτυπα της «Απολογίας» του καταστρέφονται. Το 1847 με αιχμή του δόρατος την αντιδραστική και συντηρητική εφημερίδα «Ο Αιών», εξαπολύεται ένας άνευ προηγουμένου αμείλικτος διωγμός εναντίον του. Η

ζωή του τίθεται σε κίνδυνο με αποτέλεσμα να αποξενωθεί απ' την οικογένειά του και να μεταβεί στο εξωτερικό για να διασωθεί.

Και να σκεφθεί κανείς ότι όλα αυτά συμβαίνουν 16 χρόνια μετά τη δολοφονία του Ιωάν. Καποδίστρια, ο οποίος εμπιστευόταν τυφλά τον Κινγκ. Οι διώξεις εναντίον του συνεχίζονται και καταδικάζεται σε απέλαση. Μετά την κατάφωρα άδικη σε βάρος του απόφαση, αναμειγνύεται δραστικά η Αμερικανική κυβέρνηση. Ο Κινγκ αθώνεται, με ένα σημαντικό ρόλο να παίζει στην υπόθεση αυτή ο Μιχαήλ Καλαποθάκης, ιδρυτής της Ευαγγελικής Εκκλησίας.

Πάλλευκος ο πιστός Αμερικανός ιεραπόστολος, χωρίς να φέρει ρυτίδα ή κηλίδα ή τι των τοιούτων επάνω του, συνεχίζει για μικρό διάστημα το έργο του. Μεταβαίνει στη γενέτειρά του, το Plain Field της Μασαχουσέτης. Η φτελιά, όρθια και δυνατή στο σπίτι των γονέων του – φαντάζομαι σε στάση προσοχής – υποδέχεται τον εργάτη του Θεού.

Επανέρχεται στην Ελλάδα, τον αγαπημένο του πνευματικό αγρό. Στις 22/5/1869 ο καιρός της παροικίας του λήγει. Ο ευλογητός εις τους αιώνες ουράνιος Πατέρας τον εκάλεσε να βρει τη θέση του στην αιωνιότητα ως καρπό του πόνου της ψυχής του Χριστού (Ησ. 53/11).

Από τότε κύλησαν 150 χρόνια και δίπλα στα προηγούμενα θα θέλαμε να προσθέσουμε τα εξής. Ορισμένοι αρέσκονται να χρησιμοποιούν τη λέξη μισιονάριος ή μισιονάριοι. Δεν συμφωνούμε στη χρήση του όρου. Είναι αδόκιμη, αντιβιβλική και γι' αυτό αποτυχημένη.

Ο Ιωνάς Κινγκ ήταν σκευός εκλογής (Πράξ. 9/15,16) εις τον Κύριο, απ' Τον οποίο εκλήθη «...να εργασεί έργον ευαγγελιστού και να κάμει την

διακονία του πηήρη» (Β' Τιμ. 4/5).

Η ελληνική γλώσσα που επέλεξε ο πάνσοφος Θεός για να γραφτεί η Καινή Διαθήκη περιέχει άρτιες, λιτές συγκεκριμένες λέξεις, για να αποδοθούν έννοιες, σημασίες και το κατά κυριολεξία περιεχόμενό τους. Παραφθορές λέξεων, δάνεια λέξεων, ελληνοποίηση ξένων όρων δεν αρμόζουν στη γλώσσα της Αγίας Γραφής. Ο «μισιονάριος» προέρχεται απ' το missionario της ιταλικής γλώσσας. Στην Ελληνική αποδίδεται με τη λέξη ιεραπόστολος. Αυτός ήταν ο Ιωνάς Κινγκ.

Θεωρήσαμε ότι οι γραμμές που αφιερώσαμε ήταν απαραίτητες, τιμώντας τη μνήμη ενός αφιερωμένου χριστιανού εργάτη, ο οποίος μπορούσε να πει: «*Μάθησα δε και νομίζω τα πάντα ότι είναι ζημία δια το έξοχον της γνώσεως του Ιησού Χριστού του Κυρίου μου' δια τον οποίον εξημιώθη τα πάντα, και λογίζομαι ότι είναι σκύβαλα, δια να κερδήσω τον Χριστόν*» (Φιλ. 3/8).

Ολοκληρώνοντας όμως, πρέπει να επισημάνουμε τα εξής. Εκείνο το οποίο δεν έπραξαν αρκετοί ξένοι εργάτες του Ευαγγελίου ήταν, ότι δεν έλαβαν υπόψη βαθύτερα το έδαφος το οποίο κλήθηκαν να σκάψουν, σπέρνοντας τον Λόγο του Θεού. Ιδιαίτερα οι Αγγλοσάξονες, οι Αμερικανοί και οι Ευρωπαίοι.

Η Ελλάδα, παρά τα 400 χρόνια σκλαβιάς, βασάνων, ταλαιπωριών, ολοκαυτωμάτων, θυσιών, στέρσης του υπέρτατου αγαθού της ελευθερίας, κοινωνικής ανυπαρξίας, οικονομικής διάλυσης, αποτελούσε σημείο αναφοράς, ιστορίας, πολιτισμού σε όλη την οικουμένη, κυρίως δε στο δυτικό κόσμο. Ένας πόλος, ένας μαγνήτης που μαγνίτιζε με την ιστορία της, τη μυθολογία, τη φιλοσοφία, την ποίηση, τις τέχνες, τη ρη-

Η ΦΤΕΛΙΑ ΤΟΥ ΙΩΝΑ ΚΙΝΓΚ (1792-1869) ΕΜΕΙΝΕ ΖΩΝΤΑΝΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 15

τορική, τις επιστήμες, τον ελληνικό πολιτισμό γενικότερα, αποκαλύπτοντας έναν κόσμο μοναδικής ακριβείας και κάλλους.

Το ελληνικό έθνος δεν αναδύθηκε από το πουθενά. Γι' αυτό και χρειαζόταν μαζί με τον αξιοθαύμαστο ζήλο εκείνων των ξένων εργατών, που αναλώθηκαν στον ευαγγελισμό, να συνυπάρχει η άνωθεν σοφία και η βαθιά προσεκτική βήμα-βήμα προσέγγιση των διαφόρων κοινωνικών στρωμάτων.

Πολλές φορές αυτό δεν προσέχτηκε όσο έπρεπε. Ο ευαγγελισμός είναι ένα πνευματικό κεφάλαιο που απαιτεί την άνωθεν οδηγία και στις πιο μικρές λεπτομέρειες. Επανειλημμένα έχω δει και συζητήσει με κάποιους αλλοδαπούς νέους - δύο πάντοτε - με μια κονκάρδα στο στήθος που αναφέρει το όνομα και την ιδιότητά τους, «πρεσβύτερος τάδε». Και διερωτώμαι σε τι εξυπηρετεί τη σωτηρία και το έργο του Χριστού η εικόνα αυτή;

Ο Ιωάν. Βουνιάνος μιλούσε για τον Χριστό μέσα στη φυλακή, χωρίς κονκάρδα, κατασκευάζοντας κορδόνια παπουτσιών, που τα πουλούσε η

τυφλή θυγατέρα του στην είσοδο της φυλακής για να ζήσουν.

Ο σκωτσέζος Ροβέρτος Μόφατ, ήταν ένας φτωχός κηπουρός αρχικά, που κήρυξε αργότερα στη Νότια Αφρική με μοναδική δύναμη Αγίου Πνεύματος. Ο Πρώσος Γεώργιος Μίλλερ, ο επονομασθείς «άνθρωπος της προσευχής», χρησιμοποίησε ως μόνιμη επωδή το «*Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, όστις σε ανάγαγε εκ της Αιγύπτου· ηλάτυνον το στόμα σου, και θέλω γεμίσει αυτό*» (Ψαλμ. 81/10).

Ο Ρόντι Σμιθ (γνωστός ως Gypsy Smith), άσπρος στην καταγωγή τοιγάνος, ένας πραγματικός «γιός βροντής» του Θεού, συνετέλεσε στη μετάνοια και επιστροφή αμέτρητων ψυχών στον Χριστό.

Μέσα στους προηγούμενους, αλλά και σε πολλούς άλλους, Έλληνες και μη, έχει τη θέση του ο Ιωνάς Κινγκ, ο φιλέλληνας ιεραπόστολος, ο οποίος κατά τον Εκκλησιαστή 11/1: «*Ρίψον τον άριον σου επί πρόσωπον των υδάτων· διότι εν ταις ποσθηαίς ημέραις θέλεις ευρεί αυτόν*», έχει ήδη λάβει τον έπαινον απ' τον Κύριο.

Ελπίζω η φτελιά που φύτεψε στο πατρικό του οπίτι, στο Plain Field της πανέμορφης Μασαχουσέτης, να πα-

ραμένει όρθια. Αν όχι, δεν έχει καμιά σημασία, γιατί ο Ιωνάς Κινγκ απέβλεψε στα «*μη σαβευόμενα*» (Εβρ. 12/27), που είναι αιώνια.

Ιωάννης Γρίζος

Βιβλιογραφία

1. Εγκυκλοπαίδεια Πάπυρος - LAROUSSE BRITANNICA
2. Λεξικό Ελληνικής Γλώσσας Δημητράκου
3. Λεξικό Ελληνικής Γλώσσας (Αρχαία - Μεσαιωνική - Νέα), Πάπυρος
4. Σμύρνη, «Η μητρόπολη του Μικρασιατικού Ελληνισμού», εκδ. Έφεσος
5. Ιωνάς Κινγκ, Γεωρ. Διον. Δράγα
6. Κοραΐς και Καποδίστριας, Απ. Δασκαλάκη, εκδ. Λαβύρινθος
7. Ετυμολογικό Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, Γ. Μπαμπινιώτη
8. Η Αγία Γραφή, μεταφρ. Νεόφυτου Βάμβα, εκδ. Βιβλικής Εταιρείας
9. Αμερική και Προτεσταντισμός, Πόλλη Θαναλάκη, εκδ. Καστανιώτη
10. Βιογραφία μεγάλων ευσεβών ανδρών, Χρήστου Γ. Βάν
11. Wikipedia
12. Παγκόσμιο Βιογραφικό Λεξικό, Εκδοτική Αθηνών

Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκαν, τον

Ιωάννης Αναστασόπουλος. Γεννήθηκε στην Καλαμάτα. Ο αγαπτός Γιάννης αποτέλεσε ένα σύγχρονο Ιώβ με όσα αντιμετώπισε, τόσο εκείνος όσο και η σύζυγός του Χρυσούλα, την οποία υπηρέτησε για 10 χρόνια, σοβαρά ασθενούσα και κατάκοιτη. Απ' τον Ανδρέα Μυλωνά γνώρισε τον Χριστό και έκτοτε έγινε μέλος της Ε.Ε.Ε. Αθηνών. Ο Κύριος του χάρισε το ταλέντο του ακαταπόνητου λαϊκού ευαγγελιστή. Με τον ξαφνικό θάνατο του γιού του Δημήτρη, έχασε ένα ισχυρό στήριγμα στη νοσηλεία και βοήθεια προς τη σύζυγό του. Παρ' όλα αυτά διατήρησε αναλλοίωτη την πίστη του προς τον Κύριο, δοξολογώντας Τον Σωτήρα του μέχρι τέλος της επίγειας ζωής του. Ο Κύριος ας παρηγορή τους συγγενείς και φίλους.

Παύλος Ζαχαράτος. Ο αγαπτός αδελφός με καταγωγή από την Κεφαλονιά έζησε στην Πάτρα, και ο πατέρας του Ανδρέας Ζαχαράτος ήταν εκ των ιδρυτών της Ε.Ε.Ε. Πατρών. Με-

τακινήθηκε στην Αθήνα και κατόπιν εγκαταστάθηκε οριστικά στο Τορόντο του Καναδά. Το Νοέμβριο του 2019 εκλήθη ξαφνικά και αδόκητα στην ουράνια πατρίδα, αφού λίγους μήνες πριν, το καλοκαίρι του ίδιου έτους, είχε επισκεφτεί μετά από χρόνια την Ελλάδα. Γλυκύτατος, με μια λεπτή φυσική ευγένεια, γεμάτος ζωντάνια, εισήλθε στην ένδοξη Σιών, ως υπηρέτης του Ευαγγελίου, ποτός και καρπός του πόνου της ψυχής του Ιησού Χριστού. Ευχόμαστε την εξ ύψους παρηγοριά στα παιδιά του, στους συγγενείς και φίλους.

Όλγα Ζαχαράτου. Σύζυγος του Τάσου Ζαχαράτου και θυγατέρα του Νικολάου Χατζή. Απ' τις χαριτωμένες και ποτές προσωπικότητες της γενιάς εκείνης που σιγά σιγά φεύγει προς την ουράνια πατρίδα. Χωρίς να υπολογίζει κόπους και ταλαιπωρία προσήρχετο οικογενειακά με τα πόδια απ' τον ιστορικό Βύρωνα στην εκκλησία της Λυκούργου και της Αλκιβιάδου. Ευχόμαστε

Παύλος Ζαχαράτος: ένας εργάτης του Κυρίου που αναχώρησε

Ο αγαπτός αδελφός Παύλος Ζαχαράτος αναχώρησε για τον ουρανό στις 10 Νοεμβρίου 2019 στο Τορόντο του Καναδά. Από τότε που μετανάστευσε στο Τορόντο (το 1972), δεν σταμάτησε να υπηρετεί ακούραστα το αδάπανο Ευαγγέλιο, κηρύττοντας και προσκαλώντας τους ανθρώπους να δεχθούν το μοναδικό πρόσωπο που μπορεί να αλλάξει τη ζωή τους, τον Κύριο Ιησού Χριστό.

Σύζυγος της Ευθυμίας Ζαχαράτου, η οποία αναχώρησε για τον Κύριο το 2005, αγαπτός πατέρας της Μίνας, Γιάννας, Ελίζας και της Φοίβης και αξεχαστος παππούς σε 10 εγγόνια.

Πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, αλλά αυτά δεν τον απομάκρυναν από τον Θεό. Το 1948 κατά την διάρκεια της κατασκήνωσης των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, που τότε δεν είχε εγκατασταθεί ακόμα στο Σούνιο Αττικής, και σε ηλικία 15 ετών, παραχώρησε την καρδιά του και τη ζωή του στον Ιησού Χριστό. Για τα επόμενα 71 χρόνια σκορπούσε το όμορφο άρωμα της αγάπης και συγκώνησης του Χριστού όπου πήγαινε, μοιράζοντας την ελπίδα του Ευαγγελίου σε όποιον συναντούσε.

Οι παλιοί κατασκηνωτές τον θυμούνται να εργάζεται στα λεγόμενα δεκαήμερα της κατασκήνωσης, που ήταν δέκα μέρες προετοιμασίας πριν ξεκινήσει η κατασκήνωση και δέκα μέρες μετά, όταν μάζευαν τον εξοπλισμό της για τον χειμώνα. Ίσως γι αυτό έδινε μεγάλη αξία και σεβασμό στο

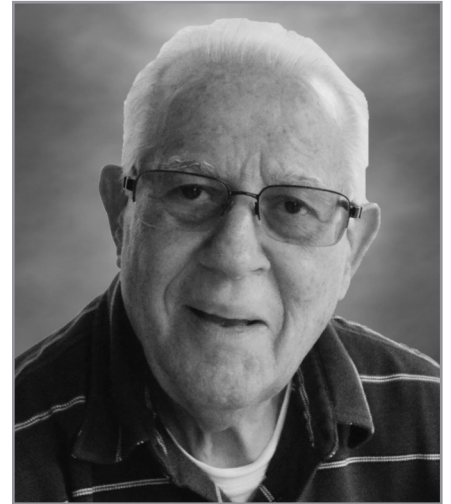
έργο της κατασκήνωσης του Σουνίου, υποστηρίζοντας με οποιοδήποτε τρόπο μπορούσε τα προγράμματά της.

Την εποχή που το Σούνιο φιλοξενούσε 100 παιδιά από την περιοχή του Τσερνόμπιλ, έστειλε από τον Καναδά ένα τεράστιο φορτίο ρούχα, τα οποία διενεμήθησαν στα παιδιά που είχαν πληγεί από το ραδιενεργό ατύχημα εκείνης της εποχής. Άλλη φορά έστειλε σεντόνια από ένα ξενοδοχείο, τα οποία ακόμα χρησιμοποιούμε στο Σούνιο.

Διατηρούσε πάντα μια μικρή συνάθροιση με Έλληνες στο Τορόντο και πάντα έστελνε στην κατασκήνωση οικονομική βοήθεια δυσανάλογα μεγάλη για μια τόσο μικρή συνάθροιση.

Το τελευταίο καλοκαίρι του το πέρασε στο Σούνιο συζητώντας και διδάσκοντας στις συλλογές που γίνονταν τα πρωινά, ενώ έφερε για προσφορά το ποσό των 1950 ευρώ. Αλλά και κατά τη διάρκεια των διακοπών του στην Ελλάδα επισκεπτόταν διάφορες εκκλησίες εντός και εκτός Αθηνών, κηρύττοντας το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και ενθαρρύνοντας τους πιστούς να μένουν στην πίστη. Την πατρίδα του την αγαπούσε πολύ, καθώς και τις Εκκλησίες που άφησε πίσω όταν μετανάστευσε.

Είναι γνωστό ότι εκείνοι που μακροχρόνια μεταναστεύουν αργά και σταθερά αλλάζουν πνευματικές θέσεις. Οι Εκκλησίες στην Ευρώπη και στην Αμερική στα 45 χρόνια που ήταν μετανάστης ο αδελφός

Παύλος, διαφοροποιήθηκαν πολύ. Θα περίμενε κανείς ότι και αυτός θα είχε αλλάξει στη Θεολογία του και στην πρακτική πνευματική ζωή του. Αλλά αυτό είναι το θαυμαστό! Ο Παύλος δεν άλλαξε. Όταν κουβέντιαζες μαζί του ένοιωθες ότι μιλούσες με έναν πιστό της εποχής του Κώστα Μεταλληνού. Ακόμα και η φρασεολογία του στα Ελληνικά ήταν φρασεολογία της Αγίας Γραφής σε μετάφραση Νεόφυτου Βάμβα.

Και αυτό είναι ένα παράδειγμα και ένα μάθημα σε όλους που σπεύδουν να ακολουθήσουν το ρεύμα, όποιο και αν είναι. Ο πολιτισμός δεν είναι αναγκαστικός. Είναι επιλέξιμος. Όσοι σοβαρεύονται με τα πράγματα του Θεού παραμένουν σταθεροί στις αρχές του Ευαγγελίου, όσο και αν αλλάζει το περιβάλλον τους.

Παρόλο που θα μας λείψει η παρουσία του, είμαστε βέβαιοι για την ένδοξη συνάντηση στην παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αμήν. Β' Τιμ. 2/2.

**Με ευγνωμοσύνη στον Κύριο,
Οι Παιδικές Κατασκηνώσεις
του Σουνίου**

δρόμο ετελείωσαν, την πίστη διετήρησαν

το βάλσαμο της παρηγορίας να ξεχυθεί πλούσια στον αδελφό Τάσο, στις θυγατέρες του Εύα και Μίνα, στους συγγενείς και φίλους.

Βασιλική Καραγκούνη. Αγαπτητή αδελφή, αναχώρησε για την ουράνια πατρίδα εμπιστευμένη στον Κύριο, ειρηνικά, με την ακράδαντη βεβαιότητα στο πρόσωπο και το έργο του Ιησού Χριστού. Μετά την αναχώρηση του πιστού συζύγου της Δημήτρη, τυπογράφου στο επάγγελμα, σήκωσε και το βάρος του βαρύτερου πένθους λόγω απώλειας ενός εκ των γιών της, νεοτάτου σε ηλικία. Παρ' όλα αυτά και διατελούσα εν χρεία, διατήρησε μια αύξουσα χριστιανική μαρτυρία, πνευματικής υπομονής και αξιοπρέπειας. Η προστασία και η παρηγορία του Κυρίου ας καλύπτει τους γιούς της και τη συγγένειά της.

Μαρία Μπελούκα. Έφυγε για να συναντήσει τον Κύριο πλήρης ημερών στις 15/11/2019. Γεννήθηκε στις 15/9/1925 στην Αθήνα. Ο πατέρας της, Ιωάννης Μωραΐτης, τυπογράφος,

έφυγε απ' τη ζωή 40 ετών. Η μητέρα της Φρόσω ανέλαβε να μεγαλώσει τα 4 απ' τα 8 ορφανά, που επιβίωσαν στη διάρκεια μιας περιόδου στερήσεων και διαρκούς αγώνα. Η Φρόσω, εργαζόμενη ως καθαρίστρια στο Υπ. Οικονομικών άκουσε για τη σωτηρία του Ιησού Χριστού από πιστό αδελφό, υπάλληλο του Υπουργείου και τον Κων/νο Μεταλληνό στη Λυκούργου. Έστειλε τα παιδιά της στις προ-Σουνιακές κατασκηνώσεις. Η Μαρία ήρθε εις γάμου κοινωνία με τον Απόστολο Μπελούκα, και ο Θεός τους χάρισε έναν γιό, τον Κώστα. Πίστεψαν και ομολόγησαν τον Ιησού Χριστό στην Αλκιβιάδου. Η καθημερινή οικογενειακή λατρεία ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής τους. Ο σύζυγος της Μαρίας έφυγε για τον Κύριο το 1987 και η Μαρία μετακινήθηκε στην Ελευθέρη Ευαγγελική Εκκλησία Αλίμου. Είχε τη χαρά να δει 3 εγγόνια και 2 δισέγγονα. Η παρηγορία του Θεού ας καλύπτει τον Κώστα και τα αγαπτητά συγγενικά πρόσωπα.

Μελετώντας τις Γραφές συναντάμε πολλούς ανθρώπους στους οποίους ευαρεστήθηκε ο Θεός, με συνέπεια να γίνουν για όλους τους μεταγενέστερους παραδείγματα προς μίμηση.

Ας δούμε κατ' αρχάς τον Ενώχ, καθώς διαβάζουμε στο βιβλίο της Γενέσεως 5/24: «*Ο Ενώχ περιεπάτησε μετά του Θεού 365 έτη και δεν ευρίσκειτο πηλέον διότι μετέθεσεν αυτόν ο Θεός*». Πόσο θαυμαστό αλήθεια, παράδειγμα πιστού ανθρώπου του Θεού, ο οποίος αφού απήλause την παρουσία του Θεού σε τούτη τη γη, μετεφέρθη στον ουρανό για να συνεχίσει να ζει αιώνια με τον Θεό του!! Ο Ενώχ και ο Ηλίας συμβολίζουν την αρπαγή της εκκλησίας του Χριστού.

Άλλος σημαντικός άνθρωπος που αναφέρεται στη Γένεση είναι ο Μαθουσαλάς, ο οποίος υπήρξε δίκαιος και τέλειος ενώπιον του Θεού, γι' αυτό ο Κύριος τον ευλόγησε με μακροζωία χαρίζοντάς του εδώ στη γη εννιακόσια εξήντα εννέα έτη κάνοντάς τον έτσι, τον μακροβιότερο άνθρωπο στο πρόσωπο της γης. Ο Μαθουσαλάς μετέφερε τα λόγια του Θεού στον απόγονό του Νώε και με αυτόν τον τρόπο ένωσε τους προκατακλυσμαίους ανθρώπους με κείνους μετά τον κατακλυσμό!

Ο Νώε, που ήδη αναφέραμε, «*ήταν άνθρωπος δίκαιος και τέλειος μεταξύ των συγχρόνων αυτού και μετά του Θεού περιεπάτησε ο Νώε*» (Γέν. 6/9).

Ο Νώε και η οικογένειά του διασώθηκε από τον κατακλυσμό επειδή υπάκουσε στις εντολές του Θεού και εξαιτίας αυτής της υπακοής του, διασώθηκε ο ανθρώπινος πολιτισμός. Η τεχνολογία και η πρόοδος που θαυμάζουμε σήμερα, αλλά και η κάθε ανθρώπινη ψυχή οφείλει την ύπαρξή της σε αυτόν τον πιστό και υπάκουο άνθρωπο του Θεού, εξαιτίας του οποίου έδωσε χάρη ο Θεός στο ανθρώπινο γένος και διαιωνίστηκε. Μέσα στα άγια σχέδιά Του ο Θεός χρησιμοποιεί συχνά ανθρώπους με τέλεια καρδιά για το συμφέρον ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Ακόμα ένα παράδειγμα πιστού ανθρώπου του Θεού είναι ο Αβραάμ. Ας δούμε την πορεία αυτής της σημαντικής προσωπικότητας. Στη Γέν. 12/1-3 διαβάζουμε: «*Ο δε Κύριος είπε προς τον Αβραάμ, Έξελθε εκ της γης σου, και εκ της*

Η ΤΕΛΕΙΑ

«οι οφθαλμοί του Κυρίου περιτρέχουν δια πάσης της γης δια να δειχθεί δυνατός υπέρ των εχόντων την καρδιά αυτών τελεία προς Αυτόν»

(Β' Χρονικών 16/9)

συγγενείας σου, και εκ του οίκου του πατρός σου, εις την γην την οποίαν θέλω σοι δείξει· και θέλω σε κάμει εις έθνος μέγα· και θέλω σε ευλογήσει, και θέλω μεγαλύνει το όνομά σου· και θέλεις είσθαι εις ευλογίαν· και θέλω ευλογήσει τους ευλογούντας σε, και τους καταρωμένους σε θέλω καταρασθή· και θέλουσιν ευλογηθή εν σοι πάσαι αι φυλαί της γής», «...και εξήλθε (ο Αβραάμ) μη εξεύρων που υπάγει», (Εβρ. 11/8). Η πίστη του Αβραάμ και ο τίτλος που πήρε αργότερα ως «πατέρας της πίστεως» σφραγίσθηκε με την υπέρβαση που έκανε όταν του ζητήθηκε από τον Κύριο να θυσιάσει τον μονακριβο γιό του, τον Ισαάκ, στο όρος Μοριά! Έλαβε όμως τον γιό του πίσω παραβολικά, διότι η θυσία του συμβόλιζε τη θυσία του Ιησού Χριστού, διά του οποίου ευλογήθηκαν πάσαι αι φυλαί της γης, καθώς ο Ιησούς Χριστός υπήρξε κατά σάρκα απόγονος του Αβραάμ. Φυσικά τότε, ο Αβραάμ δεν ήταν σε θέση να κατανόησει τα άγια σχέδια του Θεού. Τον τίμησε όμως με την πίστη του και την υπομονή του και λογίσθηκε εις αυτόν ως δικαιοσύνη και χάρις σ' αυτό ο Αβραάμ πήρε πίσω τον γιό του τον Ισαάκ. Ο Ιησούς όμως θυσιάστηκε υπέρ όλων ημών στον Γολγοθά για να πληρώσει τις αμαρτίες και τις ανομίες μας και με τις πληγές του εμείς γιατρευτήκαμε και ευλογηθήκαμε. Στα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης συναντάμε στρατιά αγίων ανθρώπων που με την πίστη τους και την υπακοή τους έγιναν παράδειγμα σε μας. Μπορούμε να αναφέρουμε χαρακτηριστικά τον Ισαάκ, τον Ιακώβ, τον Ιωσήφ, τον Μωυσή, τον Δανιήλ με τους τρεις παίδες, καθώς και άλλους μάρτυρες της πίστης!

Υπάρχει όμως ένας ξεχωριστός άνθρωπος για τον οποίο ο ίδιος ο Θεός είπε: «*Εύρον Δαβίδ τον του Ιεσσαί, άνδρα κατά την καρδίαν μου*» (Πραξ. 13/22). Και όμως παρακολουθώντας την πορεία του

ανθρώπου αυτού μέσα στη Γραφή διαπιστώνουμε πως έκανε σοβαρά λάθη, όπως στην περίπτωση της γυναίκας του Ουρία. Μετανόησε όμως και αποκατέστησε τις σχέσεις του με τον Θεό, γι' αυτό και ο Θεός τον ευλόγησε.

Στη συνέχεια δε, παραλαμβάνει τη βασιλεία ο γιός του ο Σολομών, ο σοφότερος άνθρωπος της εποχής του, λαμβάνοντας από τον Θεό όχι μόνο σοφία αλλά και πλούτη πολλά για τα οποία έγινε ξακουστός και απέκτησε δόξα πολλή. Βλέπουμε, όμως, ότι δεν έμεινε μέχρι τέλους μέσα στο θέλημα του Θεού για να απολαύσει σύμφωνα με την υπόσχεση του Θεού και μακροζωία. Στις μέρες του κτίστηκε ο λαμπρός Ναός που φέρει το όνομά του, και είναι ίσως ο μοναδικός άνθρωπος στη γη που είπε το θαυμαστό «*ό,τι ζήτησαν οι οφθαλμοί μου δεν το σέρησα από τον εαυτό μου*». Όλα αυτά όμως έγιναν η αιτία να αμαρτήσσει ενώπιον του Θεού και να γράψει στο βιβλίο του, τον Εκκλησιαστή: «*ματαιότης ματαιότητων τα πάντα ματαιότης», και να πεθάνει σε ηλικία μόλις πενήντα οκτώ ετών. Στο βιβλίο του Εκκλησιαστή, κεφ 12/13-14 διαβάζουμε κάτι πολύ σοβαρό για μας τους πιστούς: «*Ας ακούσωμεν το τέλος της όλης υποθέσεως· φοβού τον Θεόν και φύλαπε τας εντολάς αυτού, επειδή τούτο είναι το παν του ανθρώπου. Διότι ο Θεός θέλει φέρει εις κρίσιν παν έργον και παν κρυπτόν, είτε αγαθόν είτε πονηρόν*». Από αυτό συμπεραίνουμε ότι ακόμα και αν πέσει σε αμαρτία ο πιστός, μπορεί με μετάνοια και ταπείνωση να συγχωρηθεί για να μη χαθεί.*

Άλλη προσωπικότητα με πολύπαθη ζωή είναι ο Ιώβ, ο οποίος επαναστάτησε κατά του Κυρίου και θέλησε να διαδικαστεί μαζί Του (Ιώβ 23/3-4) «*Είθε να ήξευρον που να εύρω αυτόν! Ήθελιν υπάγει έως του θρόνου αυτού ήθελιν εκθέσει κρίσιν ενώπιον αυτού, και ήθελιν εμπλή-*

ΚΑΡΔΙΑ

σει το στόμα μου αποδείξων» αλλά μόνον όταν ταπεινώθηκε εντελώς μπροστά στον Κύριο ήρθαν πολλαπλές οι ευλογίες πάλι στη ζωή του (Ιώβ 42/5-6) «*Ηκουον περί σου με την ακοήν του ωτίου, αηλιά τώρα ο οφθαλμός μου σε βλέπει διά τούτο βδελύττομαι εμαντόν, και μετανοώ εν χώματι και οποδώ.*» Η τέλεια καρδιά λοιπόν είναι εκείνη που, ταπεινωμένη, υπακούει στις εντολές του Κυρίου.

Αυτά τα πρόσωπα ανήκουν στην οικονομία της Παλαιάς Διαθήκης, ας δούμε όμως και κάποιους πιστούς με τέλεια καρδιά από την χρονική περίοδο της Καινής Διαθήκης.

Ο Σαούλ προχωρούσε προς τη Δαμασκό γεμάτος μίσος και μανία για την εκκλησία του Χριστού. Ήθελε να οδηγήσει όλους τους χριστιανούς στη φυλακή πιστεύοντας ότι με τον τρόπο αυτό προσέφερε έργο προς τον Θεό του Ισραήλ. Στο δρόμο όμως, ο Ιησούς Χριστός του παρουσιάστηκε και του μίλησε, λέγοντάς του «*Σαούλ, Σαούλ τι με διώκεις σκληρόν είναι προς σε να σλακίζεις προς κέντρα.*» Τότε εκείνος ρώτησε: «*Τις είσαι Κύριε;*» για να πάρει την απάντηση: «*Εγώ είμαι Ιησούς τον οποίον συ διώκεις.*» (Πραξ. 9/4-5). Και επειδή ο Σαούλ είχε πραγματικά αγνή και τέλεια καρδιά, αμέσως διέθεσε τον εαυτό του στην υπηρεσία του Χριστού με τα λόγια: «*Τι θέλεις να κάμω Κύριε;*» (Πράξ. 9/6). Ο άνθρωπος αυτός είχε ξεγελαστεί από τον Φαρισσαϊσμό, και οι γνώσεις του, διότι ήταν πολύ μορφωμένος, δεν τον βοήθησαν να βρει την αλήθεια. Επειδή όμως διέθετε μια τέλεια καρδιά ο Κύριος του αποκαλύφτηκε και τον έκανε απόστολο των εθνών, έναν σημαντικό δηλαδή συνεργάτη του Θεού στην διάδοση του Ευαγγελίου του Χριστού.

Αλλά και ο απόστολος Πέτρος είναι ακόμα μια εμβληματική προσωπικότητα, ο οποίος, παρά τον αυθόρμητο χαρακτήρα του, παρά τις αρνήσεις, τους φόβους και τις απογοητεύσεις που έδωσε στον Κύριο, είχε τέλεια καρδιά ώστε να την προσφέρει στην υπηρεσία του Χριστού. Έτσι παρέλαβε τη διακονία της ποιμανσης της εκκλησίας προσωπικά

από τον Κύριο, στην παραλία εκείνο το βράδυ μετά την αναστάσή Του (Ιωάννης 21/15) «*...λέγει προς τον Σίμωνα Πέτρον ο Ιησούς, Σίμων Ιωνά, αγαπάς με... Βόσκε τα αρνία μου.*»

Βλέπουμε λοιπόν τον Πέτρο, οπλισμένο με θάρρος και με πίστη, να στέκεται με παρηγορία μπροστά στους άρχοντες των Εβραίων και να διακηρύττει τη σωτήρια χάρη του Χριστού χωρίς να διστάσει να τους κατακρίνει για την άδικη καταδίκη τους κατά του Ιησού. Πράξεις 4/8,10,12: «*Τότε ο Πέτρος, πηλοσθείς Πνεύματος Αγίου, είπε προς αυτούς, Άρχοντες του λαού, και πρεσβύτεροι του Ισραήλ... ας ήναι γνωστόν εις πάντας υμάς και εις πάντα τον λαόν του Ισραήλ, ότι δια του ονόματος του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, τον οποίον σεις εσταυρώσατε, τον οποίον ο Θεός ανέστησεν εκ νεκρών... και δεν υπάρχει δι' ουδενός άηλιου η σωτηρία διότι ούτε όνομα άηλιου είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν.*»

Ακόμη, ο αγαπημένος μαθητής του Χριστού ο Ιωάννης είχε τέλεια καρδιά προς τον Θεό. Γι' αυτό και ο Κύριος τον τίμησε αποκαλύπτοντάς του όσα έμελλαν να συμβούν στην ανθρωπότητα κατά τα τέλη των καιρών, τα οποία μετέφερε και σε μας τους μεταγενέστερους μέσα στο βιβλίο του, την Αποκάλυψη, για να μάθουμε τα άγια σχέδια του Θεού και τα μεγαλεία που ετοιμάζει ο Κύριος για όσους τον αγαπάνε.

Και καθώς μακραίνει ο κατάλογος των αγίων του Κυρίου μας θα αναφέρω τον πρωτομάρτυρα Στέφανο, ο οποίος για το μεγαλείο της πίστης του στον Κύριο καταδικάστηκε σε έναν από τους χειρότερους θανάτους, δια λιθοβολισμού, και ενώ πέθαινε, είπε: «*Κύριε, μη λογαριάσεις σε αυτούς την αμαρτία ταύτην*» (Πράξεις 7/60).

Ένας άλλος ήρωας της πίστης ήταν και ο ευαγγελιστής Λουκάς, ο γιατρός που αγάπησε τόσο τον Κύριο που παράτησε τα πάντα για να τον ακολουθήσει. Χάρης σε αυτόν έχουμε σήμερα το κατά Λουκά Ευαγγέλιο και τις Πράξεις των Αποστόλων, όπου στο πρώτο αναφέρον-

ται λεπτομέρειες για τη ζωή του Ιησού και την γενεαλογία του από τον Αδάμ έως τον Χριστό, ενώ στις Πράξεις μαθαίνουμε για τη δράση του Αποστόλου Πέτρου καθώς και για τα ιεραποστολικά ταξίδια του αποστόλου Παύλου στα έθνη.

Ο Ματθαίος επίσης ήταν μαθητής του Ιησού, ο οποίος εγκατέλειψε το επικερδές επάγγελμα του τελώνη και τον ακολούθησε (Λουκάς 5/27-28).

Διαβάζουμε ακόμα για τον Ζακχαίο στο Ευαγγέλιο του Λουκά, 19/8: «*Σταθείς δε ο Ζακχαίος είπε προς τον Κύριον· Ιδού, τα ημίση των υπαρχόντων μου, Κύριε, δίδω εις τους φτωχούς και εάν εσυκοφάνησά τινα εις τι, αποδίδω τετραπλούν.*» Επίσης για τα κατά σάρκα αδέρφια του Ιησού, Ιάκωβο και Ιούδα και τόσους άλλους συνεργάτες του Παύλου και των αποστόλων.

Αν θέλουμε να αναφερθούμε και στη σύγχρονη εποχή δεν θα παραλείψουμε να θυμηθούμε το έργο του αείμνηστου Κώστα Μεταλληνού, που με δυσκολίες και διωγμούς κατάφερε να ιδρύσει την Κοινωνία των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στην πατρίδα μας. Άραγε, εμείς θα εκζητήσουμε τον Κύριο με τέλεια καρδιά για τη συνέχιση αυτού του αξιόλογου έργου; Μήπως σμικρύνθηκε το χέρι του Κυρίου μας ώστε να μη μπορεί να σώσει ανθρώπους; Ή μήπως απόνησε η δύναμη του Αγίου Πνεύματος, ώστε να μη μπορεί να μας στηρίξει και να μας ενδυναμώσει εν όψει αιρέσεων και διχοστασιών που μας ταλανίζουν;

Μία είναι η λύση: η τέλεια καρδιά που θα επιτρέψει στον Κύριο, το καλό έργο που άρχισε να το τελειώσει, και όπως πάντοτε έτσι και τώρα θα κάνει περισσότερα από όσα νοούμε ή ζητούμε. Έτσι κάθε υπερόπτη και ραδιούργο που αντιτάσσεται στην Αλήθεια, ο Κύριος θα τον επιτιμήσει και θα τον απομακρύνει από κοντά μας, αρκεί εμείς να μένουμε στο «*αληθεύοντες εν αγάπη*» (Εφεσ. 4/15) και να ορθοτομούμε τον Άγιο Λόγο του Θεού. Ας μην ξεχνάμε πως «*πρέπει πάντες να εμφανισθώμεν έμπροσθεν του βήματος του Χριστού, διά να ανταμειφθή έκαστος κατά τα πεπραγμένα διά του σώματος, καθ' α έπραξεν, είτε αγαθόν, είτε κακόν*» (Β' Κορ. 9/10).

Αλέξανδρος Πεπονάκης
Εκκλησία Γαρίπας (Κρήτη)

ΛΗΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (<http://www.lexispan.eu>)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1. Για Θεό:

(1) (σχετικά με τον ίδιο) «*Άγαθός*», αυτός που είναι **απόλυτα ηθικός, απόλυτα δίκαιος, στολισμένος με όλες τις αρετές**. «*οὐδείς ἀγαθός εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός*» Ματθ. 19:17, Μαρκ. 10:18, Λουκ. 18:19, κανένας (δεν είναι) **αγαθός** παρά μόνο ένας, ο Θεός. Βλ. και «*Άγαθός Κύριος*» Θρην. 3:25 (3:26), 2Χρον. 30:18, Ψαλμ. 73:1 (72:1), Ψαλμ. 118:1-4 (117:1-4), Ψαλμ. 118:29 (117:29), Ψαλμ. 135:3 (134:3), Ψαλμ. 136:1 (135:1).

(2) «*Κύριος κριτής ἀγαθός τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ*» Ησα. 63:7, Ο Κύριος [είναι] συνετός κριτής για τον οίκο Ισραήλ.

(3) (σχετικά με το θέλημά του) Το αρεστό, αυτό που θέλει. Βλ. 1Σαμ. 3:18, 2Σαμ. 10:12, 2Βασ. 20:3, 1Χρον. 19:13.

(4) (για θέλημα Θεού που πρέπει να κάνει ο άνθρωπος) Το ηθικά καλό, το σωστό. Ρωμ. 12:2.

2. Για Ιησού Χριστό:

(1) «*διδάσκαλε ἀγαθέ*» Ματθ. 19:16, Εδώ με την προσωνυμία «*ἀγαθέ*» εννοούνται: ο «*ευγενής ως προς την καταγωγή*», ο «*άξιος, ο ικανός να κάνει κάτι*» ο «*συνετός, ο φρόνιμος*» έννοιες που εμπεριέχονται στην λέξη «*ἀγαθός*», (βλ. ετυμολογία). Δες και Μαρκ. 10:17, Λουκ. 18:18.

(2) «*ὅτι ἀγαθός ἐστιν*» Ιωαν. 7:12, Εδώ το «*ἀγαθός*» αντιπαραβάλλεται με το «*πλανά*», άρα η έννοια του είναι «*συνετός, φρόνιμος, άξιος εμπιστοσύνης*».

3. Για το Άγιο Πνεύμα: «*τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ἔδωκας συνετίσαι αὐτούς*» Νεεμ. 9:20, Ψαλμ. 143:10 (142:10), Βλ. επεξήγηση στην παράγραφο 2(1).

4. Για ανθρώπους:

(1) Καλός, ήπιος, **ευγενής**, (σχετικά με την καταγωγή και την κοινωνική τάξη, διότι οι καταγόμενοι από ευγενείς αποκαλούντο «*αγαθοί άνδρες*»). Βλ. Λουκ. 23:50.

α) **Οι καλοί (σε αντίθεση με τους πονηρούς, τους κακούς, τους αμαρτωλούς)**. Βλ. Ματθ. 5:45, Ματθ. 12:35, Ματθ. 22:10, 1Πετρ. 2:18, Ψαλμ. 125:4 (124:4), Παρ. 14:19, Παρ. 15:3, Παρ. 15:15, Εκκλ. 9:2.

β) «*οἱ ἄνδρες ἀγαθοὶ ἡμῖν σφόδρα*» 1Σαμ. 25:15, οι άνδρες ήταν πολύ καλοί με εμάς. Δηλ. Μας φέρθηκαν πάρα πολύ καλά.

(2) **Καλός**, ανδρείος, άξιος (διότι τα προσόντα αυτά αποδίνονταν στους αρχηγούς, ή το αξίωμα που κατεί-

G18 ἀγαθός

χαν). Βλ. Ματθ. 20:15.

α) Άξιος. «*εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ*» Ματθ. 25:21,23, Λουκ. 19:17, εύγε, δούλε άξιε.

β) «*ἡ ἐστὶν ἀγαθὴ σοὶ ὑπὲρ ἑπτὰ υἱούσ*» Ρούθ 4:15, η οποία είναι άξια, ικανή, περισσότερο από επτά γιούς. Δες και 1Σαμ. 1:8.

γ) «*ἀνὴρ ἀγαθός*» 1Σαμ. 9:2, Ανδρείος, γενναίος, άξιος. Δες και 2Βασ. 10:3, Παρ. 13:22, Παρ. 14:14.

δ) «*ἀγαθός ὁράσει Κυρίῳ*» 1Σαμ. 16:12, άξιος στην όραση του Κυρίου, (ή άξιος στα μάτια του Κυρίου).

ε) «*ὁ ἀνὴρ ἀγαθός τῷ εἶδει*» 1Σαμ. 16:18, ο άνδρας είναι όμορφος στην εμφάνιση.

(3) **Ο συνετός, ο φρόνιμος**. Βλ. Πραξ. 11:24, Τιτ. 2:5, 1Σαμ. 2:26, 1Σαμ. 25:3, 1Σαμ. 29:6.

(4) Αγαθός με την ηθική έννοια, δηλ. καλός, χρηστός, ενάρτεος. «*ὁ ἀγαθός ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ ἀγαθόν*» Λουκ. 6:45.

5. (για νόμο, εντολές του Θεού) **Ηθικά καλός:**

(1) «*ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθὴ*» Ρωμ. 7:12, η εντολή είναι άγια και δίκαιη και ηθικά καλή. Δες και «*ἐντολὰς ἀγαθὰς*» Νεεμ. 9:13, Εντολές καλές, σωστές.

(2) «*τὸ οὖν ἀγαθὸν ἐμοὶ γέγονε θάνατος*» Ρωμ. 7:13, το **ηθικά καλό** λοιπόν έγινε σε μένα θάνατος; Δες και Ρωμ. 7:18, Ρωμ. 7:19.

6. (πληθυντ.) **Τα προϊόντα**. Βλ. Λουκ. 1:53, Λουκ. 12:18, Λουκ. 12:19, Δευτ. 6:11, Δευτ. 26:11, Ιώβ 21:16, Ιώβ 22:18, 2Βασ. 8:9, Εσδρ. 9:12, Νεεμ. 9:25,36, Ησα. 55:2, Ωσηέ 10:1.

7. **Καλές πράξεις:**

(1) «*τί ἀγαθὸν ποιήσω*» Ματθ. 19:16, τι καλό να πράξω.

(2) «*τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες*» Ιωαν. 5:29. Εδώ τα «*αγαθά*» αντιπαραβάλλονται με τα «*φάύλα*». Άρα με τα «*αγαθά*» εννοείται κάθε τι **ηθικά καλό** που κάνει κάποιος, ενώ τα «*φάύλα*» κάθε τι **αχρείο, αισχρό, ελεεινό, άθλιο**.

(3) «*πλήρης ἀγαθῶν ἔργων*» Πραξ. 9:36, γεμάτη από καλά έργα, δηλ. έκανε πολλά καλά έργα. Δες και Ρωμ. 2:7, Ρωμ. 2:10, Ρωμ. 13:3, 2Κορ. 9:8, Εφεσ. 2:10, Κολ. 1:10, 2Θεσ. 2:17, 1Τιμ. 2:10, 1Τιμ. 5:10, 2Τιμ. 2:21.

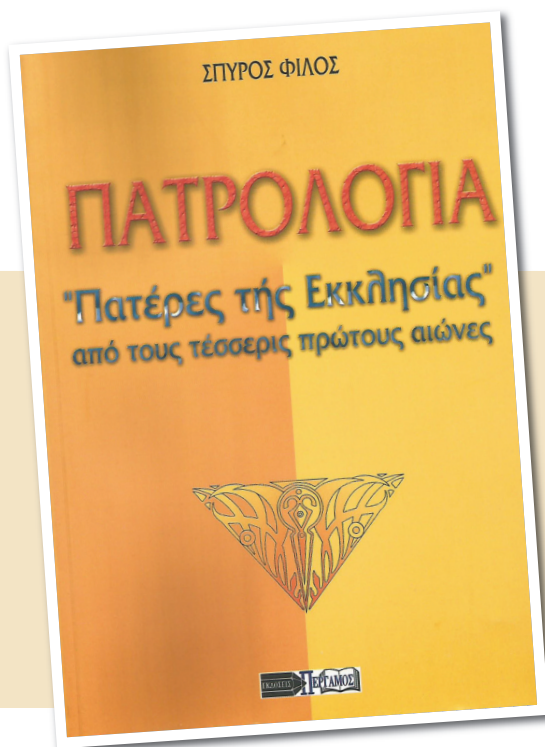
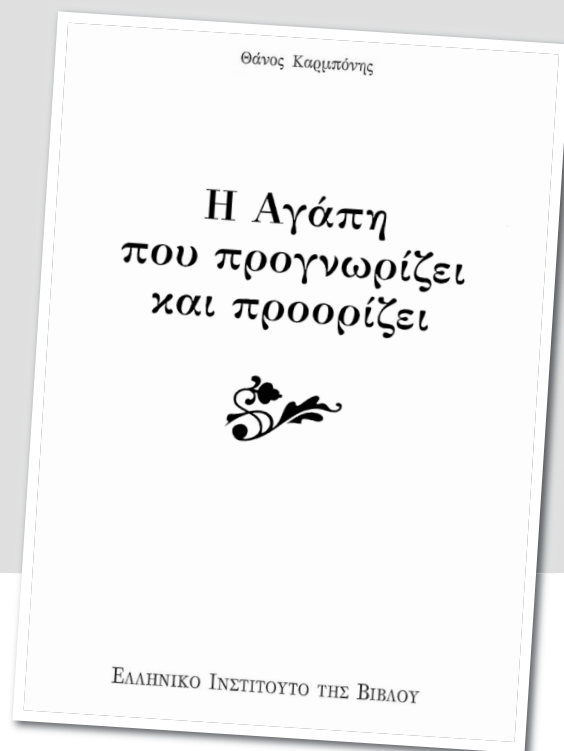

Αβέρωφ 23 • Τ.Κ. 104 33 Αθήνα
Τηλέφωνα: 210 8023502 • 210 8253412
Ταχ. Θυρίδα 61341 • 151 04 Μαρούσι
e-mail: info@pergamos.com.gr
site: www.pergamos.com.gr

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΠΡΟΓΝΩΡΙΖΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΟΡΙΖΕΙ

Θάνος Καρμπόνης
(Ελληνικό Ινστιτούτο της Βίβλου)

*Ένα θαυμάσιο βιβλίο,
πολύτιμο στη σκιαγράφηση
και την έκθεση Βιβλικών αληθειών
που πρέπει να μελετηθούν.*

ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ

Σπύρος Φίλος
(Εκδόσεις ΠΕΡΓΑΜΟΣ)

*Μια εξαιρετική εργασία
επί των θεολογικών απόψεων
των «Πατέρων της Εκκλησίας»
(από τους τέσσερις πρώτους αιώνες).*

Το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ευχαριστεί όλους τους αδελφούς και αδελφές, καθώς και εκείνες τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες του εσωτερικού και εξωτερικού, που συνεισέφεραν οικονομικά για τις ανάγκες του περιοδικού.

Επίσης, γνωστοποιεί σε εκκλησίες και φίλους που επιθυμούν να λαμβάνουν το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ότι μπορούν να το ζητήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

giannisgrizos@yahoo.com ή στη διεύθυνση:

Ιωάννης Γρίζος, Παπαδιαμαντοπούλου 168, Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

ΙΝΔΙΑ

Ο Μπιτζάια Κουμάρ Σανασέθ ήταν ο δεύτερος Χριστιανός που αποφυλακίστηκε με εγγύηση, ύστερα από την άδικη καταδίκη του για τη δολοφονία ενός φανατικού Ινδουϊστή αρχηγού το 2008. Ο Σανασέθ φυλακίστηκε πριν 10 χρόνια. Εκείνη την εποχή ήταν «κατ' όνομα» μόνο Χριστιανός, ήξερε για τον Ιησού, αλλά δεν Τον γνώριζε προσωπικά.

Όταν βρισκόταν στη φυλακή, πέθανε η μητέρα του, επειδή δεν είχε κανέναν να την φροντίσει. Δεν έβλεπε τα παιδιά του να μεγαλώνουν.

«Αντιμετώπιζα πολλές κακουχίες στη φυλακή - ευχαριστώ τον Θεό γι' αυτή την ελευθερία», είπε ο Σανασέθ. «Ήξερα ότι ο Θεός θα με ελευθερώσει κάποια μέρα».

Όταν 30 με 40 δράστες με αυτόματα όπλα και περίστροφα ντόπιας κατασκευής επιτέθηκαν σ'έναν Ινδουϊστή αρχηγό, ο Σανασέθ έγινε ύποπτος, καθώς προσπαθούσε να προστατέψει Χριστιανικές οργανώσεις από τις αντιδράσεις που προέκυψαν από το περιστατικό.

Ο Σανασέθ είχε καλή υπόληψη στην περιοχή, και είχαν ζητήσει τη βοήθειά του. Έσωσε πολλούς ανθρώπους και ήταν μέλος της Επιτροπής Ειρήνης που προσπαθούσε να αποκαταστήσει την τάξη ύστερα από τις βιαιότητες στην περιοχή.

Οι Ινδουϊστές εξτρεμιστές αργότερα προέβησαν σε αντίποινα και έβαλαν το όνομά του στον κατάλογο υπόπτων δολοφόνων. Όταν άρχισε η δίκη να εξελίσσεται αρνητικά για τους εξτρεμιστές, ο δικαστής αντικαταστάθηκε από έναν που δεν επέτρεπε στους Χριστιανούς να υπερασπίζονται τον εαυτό τους στο δικαστήριο. Ο Σανασέθ καταδικάστηκε σε ισόβια.

Στη φυλακή όμως του δόθηκε η ευκαιρία να σπουδάσει. Έμαθε να διαβάζει τον Λόγο του Θεού.

Ο Σανασέθ είπε, «Στη φυλακή γνώρισα τον Κύριο σε βάθος. Διάβασα ολόκληρη την Αγία Γραφή πέντε φορές, και άρχισα να καταλαβαίνω τη σημασία του Λόγου του Θεού».

Στις τέσσερες φυλακές όπου ήταν μιλούσε για τον Χριστό, και οκτώ ψυχές παρέδωσαν τη ζωή τους σ' Εκείνον ως Κύριο και Σωτήρα.

«Μου δόθηκε το προνόμιο να διακονήσω μια εκκλησία στη φυλακή και ευχαριστώ τον Θεό γι' αυτό», είπε.

«Σας παρακαλώ να προσευχηθείτε για τους άλλους αθώους στη φυλακή, και εκείνοι να ενωθούν ξανά με τις οικογένειές τους».

EVANGELICALS NOW:
OCTOBER 2019